

TKP-ML
Merkezi Yayın Organı

Şubat 1991 Sayı: 98 3. DM

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

emperyalizmin "yeni dünya"sının köhne temellerini yıkalım

BAŞ YAZI

GÖREV: DEVRİMCİ İÇ SAVAŞI GELİŞTİRMEK

Emperyalizm, Ortadoğu'yu düzleme peşinde. Ve şu an Irak'a karşı yoğun bir askeri saldırı başlatmış durumdadır. emperyalizmin bir amacı da, kendi istediği dışındaki gelişmelere anında cevap vermek ve çıkarlarına ters düşen hareketleri anında boğmaktır. Irak'a bir saldırısının hatta esas nedeni budur. Faşist Türk Devleti'nde özellikle ABD emperyalizminin ve Batı'nın Ortadoğu jandarmalığı için yoğun bir faaliyet içindedir. Bu nedenle de, askeri gücünü geliştirmeye çalışmakta ve ordusunu, emperyalistlerin yardımıyla da silahlandırmakta ve modernize etmektedir. Bundan sonra geleceğin ikinci bir saldırgan İsrail'i olarak başta çeşitli milliyetlerden Türkiye ve Ortadoğu halklarının başına dikilmeye hazırlanıyor. Kısacası, bölge ülkeleri ve halkları üzerinde emperyalizmin sopası olmak için, emperyalistler tarafından ağır ve modern silahlarla donatılıyor.

Türk komprador burjuvazi ve toprak ağaları, bölge-

de kendilerine verilmiş rolü çok iyi oynayacaklarından eminler. Bu rolü daha çok içe karşı oynayacaklarından şüphe yok. Çünkü içte sağlam bir istikrar kuramayan bir uşak devletin, emperyalistlerin verdiği rolü tam olarak

Devamı Sf. 2 'de

İÇİNDEKİLER

- * *Emperyalizmin "Yeni Dünyası"nın Köhne Temellerini Yıkalım* 7
- * *Emperyalizmin İkinci Cephesini Yıkalım.* 3
- * *"Kürtçe" Aldatmacası. Sf.*..... 18
- * *Devrim Kitlelerin Eseri Olacaktır.* 19
- * *Şehirlerdeki Askeri Örgütlerinin Önemi Üzerine.* 17

yerine getirmeleri düşünülemez. Bu nedenle de içte halka yönelik sopalarnı eksik etmeyeceklerinden kuşumuz yok. Son olarak ortaya sürülen "kürtçe serbestliği ve 141-142'nin kaldırılması ise tam bir sahtekarlık. Propagandaya yönelik bir aldatmacadır. Çünkü gerçekten bu maddelerin kalkması söz konusu değil. Daha doğrusu, bunları kaldırsalar dahi, yerini fazlasıyla alan başka anti-demokratik faşist maddeler söz konusu.

Faşist Türk devletinin uzun vadeli hesapları içinde, Kürt ulusal hareketini bastırmanın yanında çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfının sınıfsal mücadelesinin yükselmesini önlemek ve halkı sürekli belli bir cendere altında tutmak ta var.

Bugün komünistlere ve devrimcilere düşen görevler tarihsel öneme sahiptir. Egemen sınıfların tüm oyunlarını açığa çıkarmak, emperyalizmin jandarmalığını üstlendiğini en geniş şekilde teşhir etmek, "demokratikleşme" aldatmacasının nemenem bir oyun olduğunu halka anlatmak önemlidir. Bu, devrimci görevin önemli ama bir yanını oluşturmaktadır. Esas olarak burjuva düzenini yerle bir ederek demokratik halk iktidarını kurma mücadelesini hızlandırmak ve bugünkü gerici ve emperyalist savaşı iç savaşa çevirerek sınıflı mücadeleyi geliştirmektir.

Partimizin kırsal alanda küçümsemeyecek bir gücü vardır. Bu gücün kiş koşullarında kısmen atıl kalması, başka bir söylemle hareketinin sınırlanması doğaldır, burjuvazinin yoğun operasyonlarına karşın yer yer çatışmaların olduğu ve en son Ovacık'ta partimize bağlı gerilla güçleri ile düşman askerleri arasındaki çatışma sonucu bir düşman subayının öldüğü ve iki düşman askerinin de yaralandığı gelen haberler arasındadır.

Ancak, önümüzdeki baharda bu gücü daha da çoğaltmak ve bugünden bunun temellerini atarak geliştirmek ve düşmana yönelik saldırıları arttırmak şarttır. Bu güç, iç savaşı geliştirecek gücün çekirdeğidir. Belki bu gücü küçümseyen anti ML-MZD akımlar olabilir. Bu sorunun özünü değiştirmemekte ve Partimizin atacağı adımları engellemektedir. Partimiz daha kararlı ve daha pratik olmak zorundadır. Sorun var olan parti güçlerini emperyalist ve gerici savaşa karşı parti güçlerini harekete geçirerek, diğer devrimci güçlerinde harekete geçmesini sağlamak ve onları eylem birliklerine ya da geçici ittifaklara yanaştırmak.

Bugünkü savaş ortamında askeri eylemlerin önem kazandığı ve emperyalistlere ve faşist devlete yönelik eylemlerin kitleler tarafından desteklendiği düşünülürse, Partimizin bu tür eylemleri hem kırsal hem de şehirlerde yoğunlaştırması gerektiği gerçeği de kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. Parti organları günün önemini kavrayıp taktiklerini buna göre geliştirmeli ve sürekli bir saldırı içinde olmalıdır. Şehirlerde bugüne kadar tek tek düşman ajanlarının cezalandırılmasına gidilmiştir, bugünden sonra durum değişmiş ve taktiğimiz hem emperyalistlerin ülke içindeki askeri ve ekonomik kurumlarına karşı yönelmek hem de Türk devletinin askeri kurumlarına, öne çıkmış ve kamuoyunda teşhir olmuş halk düşmanlarına karşı yönelmelidir.

Emperyalistlerin ülke içindeki askeri kurumları yanında ekonomik kurumları olan bankaların bombalanması doğru bir eylemdir. Aynı şekilde Türk devletinin karakollarına ve büyük bankalarına karşı da eylemler gerçekleştirilmelidir. Bugünün koşullarına bu tür eylemler uygun düşmektedir. Karakollara ve askeri mevzilere yönelik eylemler dün

dönemin koşullarına uygun düşmekteydi. Ancak bugün daha da önem kazanmış ve yönelimin esasını bunlar almıştır.

Şehirlerde bir gecede birçok eylemi gerçekleştirme yolları aranmalı ve parti militanları bunun için silahlanmalıdır. Savaşı destekleyen teşhir olmuş milletvekilerine karşı da cezalandırma eylemleri yapılmalı ve bu tür hedefler iyi seçilmelidir.

Bunların dışında şehirlerde kitle eylemleri de önem kazanmıştır. Düşman yasal gösteri ve toplantıları tümüyle yasaklamıştır. Ancak yasadışı eylemler yapılmalı ve kitlelerin savaşa karşı hoşnutsuzlukları gösterilere dönüştürülmelidir. Özellikle büyük kentlerde işçi sınıfının genel grevlere gitmesini sağlamanın yanında tek tek fabrikalarda işi yavaşlatma, işi bırakma ve tümüyle şalterleri indirme eylemleri örgütlenmelidir. Bu tür eylemler devrimci güçlerle ortak yapılmaya çalışılmalı, güçler birleştirilmelidir.

Kitleler, savaşın tüm yükü altında ezilmekte, zam üstüne zam yapılarak, savaşın giderleri halkın sırtına yıkılmaktadır. Halkımız zaten ağır ekonomik koşullar altında ezilmekte ve yoksullaşmaktaydı. Son zamlarla bu daha da ağırlaştı ve halkın devlete yönelik hoşnutsuzluğu artmıştır. Bu durum en geniş teşhiri gerektirmektedir. Bir taraftan siyasal teşhir bir taraftan askeri eylemler, kitleleri partimizin yanına çekecektir. Önemli olan; pratik olmak ve parti güçlerini harekete geçirmektir.

Sınıf mücadelesinin tarihsel sorumluluğunu yüklenen biz komünistler işe ciddi yaklaşmalıyız. Mücadele biçimlerinin her türlüünden yararlanarak, düşmana sürekli darbe vuracak ve biz komünistlerin iktidarı almasını sağlayacak sınıflı mücadeleyi geliştirecek ve ona hizmet edecek mücadele biçimlerini ustaca kullanarak, kitlelerin siyasi deneyim kazanmalarını sağlayacak taktikler geliştirmeli ve onları harekete geçirmeden iktidarı alamayacağımızın bilincinde olmalıyız.

Dönem laf üretmekten çok, Partinin döneme uygun düşen taktiklerini uygulamak ve bunları komünist bir ruhla yaşama geçirme günüdür. Gün, uyuşukluğu ve hantallığı üzerimizden atarak, emperyalist ve emperyalizmin ikinci cephesi faşist Türk devletine karşı mücadeleyi yükseltme günüdür, bugün bu görevi yerine getiremeyen bir komünist partisi kitlelerden soyutlanmaya mahkumdur. Partimiz bütün militanlarımızdan yüce komünizm uğruna daha sınıf mücadelesine dört elle sarılmalarını beklemektedir.

İKK YAZI KURULU'NUN AÇIKLAMASI:

"ARNAVUTLUK NEREYE GİDİYOR" YAZISI ÜZERİNE

İKK sayı: 95'te yayınlanan "Arnavutluk Nereye Gidiyor" yazısının 27. sayfasında: "Arnavutluğun sosyalist bir ülke olmaktan çıktığını söylemedik bugüne dek" diyor.

Yazının bütünü doğru olmasına karşın, bu konuda partimizin görüşlerini yanlış aktarmaktadır. Çünkü Partimiz TKP/ML, Arnavutluk'un 7. Kongresinden sonra "sosyalist olmaktan çıktığını ve revizyonizme kaydığını" söylemekteydi. Ancak, yazıda Partimizin bu görüşü gözardı edilerek, yanlış bir tesbitte bulunulmuş ve bu yanlış tesbit, İKK Yazı Kurulu'nun gözünden kaçmıştır. Bu yanlış düzeltir, bütün okuyucularımızdan özür dileriz.

GİRİŞ:

Irak'ın geçen Ağustos ayında Kuveyt'i işgali sırasında, "Körfez Krizi"ni İKK'nın 93. sayısında geniş bir şekilde ele almıştık. Emperyalist haydutbaşı ABD ve diğer batılı haydutların niyetleri yanında Türk egemen sınıflarının bu krizden ne beklediklerini irdelemiştik. Bugün gelinen aşamada o günkü belirlemelerimiz bizi haklı çıkarmıştır.

İKK, Haziran '90 da (bak. İKK sayı: 91) Ortadoğu soruna eğilmiş ve bu bölgenin sıcak bir savaşa gebe olduğunu daha o zaman vurgulamıştı. Ancak, çıkacak bir savaşın Irak-İsrail arasında olabileceği saptamasında bulunmuştu. Çünkü Irak, sürekli İsrail'in saldırganlığından dem vuruyor ve İsrail'e 'savaş açabileceğini' söylüyordu.

Ağustos '90 da yayınlanan İKK sayı:93'ün baş yazısında şunları belirtmiştik:

"Emperyalizmin bir "Haçlı Seferi" gibi tüm güçleriyle başlattığı büyük Ortadoğu operasyonu, çok sayıda yerel piyano, masaya sahip. Ama bunlar içinde iki tanesi var ki, tam anlamıyla emperyalizmin vurucu gücü, mızrak ucu durumundadırlar. Biri İsrail, öteki Türk devleti. İkisi de asil rollerini savaş durumunda oynayacaklar. Bir süredir Kuzey'e yönelik bekçi köpekliği rolünün sonmesinden dolayı, Batı dünyasında yüz bulamayan uşak Türk gericiliği, şimdi yeni bir jandarmalık görevi yüklenmesi nedeniyle bayram havası içindedir. Aslında bu da yeni değil. ABD, Ortadoğu'da Türk devletini on yıldır aktif jandarmalığa hazırlıyordu." (İKK, Sy.:93, sf.3)

Bugün savaşın birinci haftasının sonunda bu gerçekler daha iyi ortaya çıkmıştır. İsrail şimdilik resmen savaşa girmese de, daha doğrusu Batılı emperyalistler tarafından bilinçli olarak sokulmasa da, Türk egemen sınıfları savaşın göbeğinde resmen yer almıştır. Gerici Türk devletinin de uzun zamandır böyle bir fırsat beklediği açıktı. Bütün hesapları Irak'a yönelik bir saldırı üzerine kurulmuştu.

FAŞİST T.C. DEVLETİNİN MİLİTARİSTLİĞİNİN TARİHSEL VE TOPLUMSAL KÖKÜ

T.C. kurulduğundan beri özellikle iç militarist yapısını koruya gelmiş ve giderek de bu yapısını güçlendirmiştir. Sınıf mücadelesi geliştikçe iç militarizm daha da güçlenmiş ve halka yönelik saldırılarını kat kat arttırmıştır. Militarizm Kemalîst ideolojinin kendisiyle başlamıştır. Bu ideoloji, bazı sol oportünistlerin ya da revizyonist ve reformistlerin dediği gibi "Türk milli burjuvazisinin" ve de "küçük burjuvazinin radikal kanadının" değil, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın doğru olarak saptadığı gibi, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ideolojisi olmasından kaynaklanmaktadır. Yani, emperyalizme bağımlı yerli işbirlikçilerin ideolojisidir.

Faşist T.C. devleti, emperyalizme göbekten bağımlı olarak doğdu. Emperyalizme bağımlılığı yanında ülkenin iç ekonomik ve siyasal yapısındaki gerilik, onu sürekli militarizmin içine itti. Yani, yarı-sömürgeciliğin ülkedeki yarı-feodal yapıyla bütünleşince, faşizmin sürekliliği kaçınılmaz oldu. Ülkenin ekonomik ve siyasal yapısından kaynaklanan despotizm, emperyalizme bağımlılıkla birleşince, burjuva demokrasisi sadece sözde kaldı. Uygulanan siyasal rejimin adı faşizm olageldi.

Bu konudaki saptamalarının doğruluğu bugün daha iyi kanıtlanan İ.Kaypakkaya yoldaşa baş vurmadan geçmek yanlış olur.

"Ülkemizin tarihsel, toplumsal yapısı ve ekonomik koşulları, Türkiye'de parlamenterizmin başından beri 'kaba ve uydurma' olmasına yolaçmıştır. Türkiye'de yarı-sömürge, yarı-feodal yapıdan dolayı zayıf bir burjuvazi mevcuttur. Zayıf burjuvazi, iktidarını koruyabilmek için daima kitlelerin mucadelisini zorla ve şiddetle ezme yolunu seçmiştir; daha doğrusu o varlığını

Emperyalizmin İkinci Cephesini Yıkalım!

ve iktidarını korumak için buna mecburdur. Öte yandan, ülkemizde iktidarı zayıf burjuvaziyle birlikte feodalizm döneminin kalıntısı kudurgan toprak ağaları sınıfı da ortaktır. Bu sınıf, feodalizmin kanunu olan sopayı ve cebiri, burjuva demokrasisinin yerine geçirmek için sürekli bir çaba harcamaktadır; çünkü tutarlı bir burjuva demokrasisi, feodalizmin menfaati ile çelişir, bu iki nedenle, Türkiye'de burjuva demokrasisi, başından beri Kemalîst iktidar döneminde dahil, faşizan ve feodal bir karakter taşımaktadır." (Seçme Yazılar, sf.170)

İ.Kaypakkaya'nın bu belirlemelerine hala revizyonist ve oportünist cepheden eleştiriler gelmektedir. Onlara göre, Kaypakkaya; ülkede "faşizmi sürekli" kılmakla, "subjektif" saptamalarda bulunuyormuş. T.C. tarihini bilmeyen birisi belki Kaypakkaya'ya bu tür suçlamaları getirebilir. Ama ülkede yaşayan birisinin bunu söylemesi, resmen burjuvaziye yaltaklık etmesi demektir. Sorun niyet sorunu değil, oportünizmin tarihsel yapısından kaynaklanan saptırmadadır. Daha doğrusu, bazılarının burjuvaziye yaltaklanma amacıyla bu tür saçmaları ileri sürmeselerde, halkı kandırmaktan başka bir şey olmadığı çok açıktır.

Ülkede faşizmin sürekliliğini kabul etmeyen oportünist ve revizyonist cephenin bir kısmını buna iten neden; bazı dönemler kısmi demokratik hak ve özgürlüklerin olmasından kaynaklanıyor. Ne var ki, bu tür dönemlerde T.C. tarihinde çok kısıdır. Bu tür geçici durumların T.C. devletinin niteliğini değiştirmediği gibi, onu militarist amaç ve uygulamalarından geri bırakmıyor.

Bazı revizyonist gürümlerin ileri sürdükleri gibi, kapitalizm geliştikçe, burjuva demokrasisine geçişler daha hızlı olacaktır, bu tamamen saçma ve toplumsal gerçeklerden uzak bir görüştür. Kapitalizmin kanla doğduğunun inkarıdır.

Ülkede militarizmi sürekli kılan diğer bir olgu da, ezilen ulusun varlığıdır. Ezilen ulus varlığının mevcudiyeti, o ulus üzerinde sürekli bir baskıyı getirir. Özellikle bu ülke yarı-sömürgecilikte çok ileri boyutlarda ise, yani emperyalizme her yönüyle bağımlı bir durumdaysa, baskıların boyutu daha da artar. Kürt ulusal sorununun varlığı ve üzerindeki baskıların boyutu aynen devam ettiği sürece, Türk devletinin içe yönelik saldırganlığı azalma değil artma gösterecektir. Çünkü, ezilen ulusun haklarını baskı ile elinden almış ve işgalci bir konuma düşmüştür. Marks'ın çok haklı olarak söylediği gibi; "bir başka ulusu ezen ulus özgür olamaz" Bu kendi ulusundan halka karşıda aynen devam etmektedir. Yani, sınıfsal ve ulusal baskıyı kalın çitlerle birbirinden ayırmak pek olası değildir. Ulusal baskıdaki tahakküm, sınıfsal baskıdan çok ileri boyutta değildir. Ulusal ve sınıfsal baskı arasında kalın çitler olmadıgından çözümleri de aynıdır. Yani proletarya önderliğindeki devrimle çözü-

lecektir. Çözüm buradadır. Çözümün ortak oluşunu doğuran neden, baskıların benzerliği yanında, esas olanı; bu sorunları en iyi ve doğru bir şekilde çözebilecek tek sınıfın proletarya olmasından da kaynaklanmaktadır.

Türk egemen sınıfları içte militarist kılan nedenlere yukarıda kısaca değindik. Bugünde bu tarihsel ve toplumsal nedenler devam etmektedir. T.C.nin kurulduğu günlerdeki kapitalizm ile bugünkü kapitalizmin gelişme seyri aynı olmamasına karşın, sorunun özü değişmemiştir. Bazı revizyonist grupların ileri sürdükleri gibi, kapitalizm geliştikçe, burjuva demokrasisine geçişler daha hızlı olacaktır, bu tamamen saçma ve toplumsal gerçeklerden uzak bir görüştür. Kapitalizmin kanla doğduğunun inkarıdır. Daha ilerisi, emperyalizmi ilerici görecektir kadar ileri giden sakat anlayışlardır. Zaten, her on yılda bir gelen cuntayla birlikte, ülkenin de "geliştiğini" ileri sürmüyorlar mı? Aslında bu burjuva anlayışın altında yatan, cuntaların feodalizmi hızla çözdüğü ya da tasfiye ettiği'dir. 12 Mart Cuntasında da bu görüşler ileri sürüldü. 12 Eylül Cuntasında da, Cuntalar kapitalizmi geliştirdiğine göre, feodalizmi çözüyordur. O zaman ne diye askeri cuntalara karşı çıkıyorsunuz baylar! Bırakın cuntalar kapitalizmi geliştirsün. Siz de kolayca toplu ayaklanmalar ile devrimi bir çırpıda halledersiniz. Kapitalizm gelişince "burjuva demokratik haklar da geliştirdiğine" göre, bırakın egemenler Cuntalarla ülkeyi idare etsinler. Böyle bir mantık silsilesine sahip revizyonist ve oportünistlerin, askeri cuntaları 'kerhen' desteklemeleri gibi korkunç bir sonuç çıkıyor ortaya!...

Türkiye'de kapitalizm geliyiyor hiç şüphesiz. Ama bunun nasıl bir kapitalizm olduğunu bilmeden, gözü kapalı gidilirse, yukarıda söylediğimiz 'kerhen' olgusunun dışına çıkılamaz. Gelişen bir kapitalizm var. Bu emperyalizme bağımlı komprador kapitalizmdir. Feodalizmin ağır ve sancılı çözümünü içermesine karşılık, feodalizmi tasfiye edecek nitelikte ilerici bir kapitalizm değildir. Sorunun özü de bu.

Esas konumuza dönersek, egemen sınıfları Irak'a karşı saldırı cephesinde almaya iten nedenleri irdeleyelim. Egemen sınıfları bu savaşa iten ekonomik ve siyasi nedenler nelerdir. 12 Eylül'den başlayarak bu soruna girelim:

TÜRK EGEMEN SINIFLARI SAVAŞA İTEN EKONOMİK VE SİYASİ NEDENLER

Türkiye'de her on yılda bir askeri darbe olagelmıştır. Askeri darbelerin nedeni, Türk egemen sınıflarının içine düştükleri ekonomik ve siyasi bunalımdır. T.C. kurulduğundan beri ekonomik ve siyasi bunalımdan kurtulamamıştır. Bazı dönemler ekonomik ve siyasi istikrar sağlamış olmalarına karşılık, bu devreler çok kısa süreli olmuştur. Özellikle siyasi istikrar, halkın refah düzeyinin arttırması sonucu değil, tam tersine baskılar sonucu bir istikrar sağlamışlardır. Ancak, bu istikrarlar geçici olmuş ve peşinden, halk üzerinde estirililen devlet terörü ve baskısı sonucu sağlanan istikrarın yerini, daha derin istikrarsızlık almıştır.

Türkiye sınıf mücadelesi tarihinde, siyasi istikrar sızlıkların boyutları ve biçimleri de değişik olmuştur. Özellikle 70'lerin başından itibaren, (1920 başında kurulan TKP'nin kısa bir süre proletarya partisi olarak varlığını sürdürmesini saymazsak) çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının öncü partisi TKPML'nin kurulması ve diğer küçük burjuva ihtilalci hareketlerinin ortaya çıkarak, faşist devlete karşı daha örgütlü ve marksizmden daha fazla etki-

lenmiş olarak mücadeleye atılmaları, siyasi yelpazenin boyutlarını da değiştirmiş; devletin bunlara karşı mücadelesinin boyutlarında da büyük değişiklik olmuştur. *

Kısaca, TDH'nin düzene karşı mücadelesinde nitel bir sıçrama olmuştur. Daha örgütlü, daha bilinçli ve daha ihtilalci bir rotanın izlenmesi, devletinde TDH'ne karşı mücadelesinde daha baskıcı ve katliamcı olmasına yol açmıştır. Faşist devlet, gelişen sınıf mücadelesinin ve devrimci hareketlerin mücadelesindeki ciddiyeti anlayarak, silaha karşı silah politikasını sistemleştirmiş ve her fırsatta kanlı bir şekilde boğmaya çalışmıştır. Bu günde aynı yöntemi daha fütursuz bir şekilde sürdürmektedir.

Özellikle 12 Eylül öncesi devrimci hareketteki gelişme ve kitlelerin düzene karşı mücadelesi ve Kürt ulusal hareketinin geçmişe oranla daha örgütlü ve hatta niteliksel olarak daha ihtilalci bir konumda olması, egemen sınıfları derinden sarsan olguların başında gelmektedir.

Ekonomik olarak zayıf olan Türk egemen sınıfları, kitlelerdeki hoşnutsuzluğun devrimci ve komünist hareketlerde ete kemiğe bürünmesinin önüne geçilmesinin yollarını da sürekli arar duruma geldiler.

12 Eylül 80 öncesi devrimci hareketin yükselişi, kitleleri devrimci hareketi içinde yer alması ve siyasal iktidarı alma doğrultusundaki eğilimleri ve bu hareketlerin içinde yer alması, egemenlerin parçalarını tutuşturan temel öğelerinden birisi oldu. Egemen sınıflar, devrimci hareketi bas tırmanın yolu olarak sadece baskı ve terörü esas aldılar. Çünkü, reformlarla ya da kitlelerin refah düzeyini geliştirerek devrimci hareketi zayıflatmaya güçleri yetmiyordu. Kitlelerin refahını yükseltmek, ekonominin güçlü oluşuyla direkt ilgilidir. Türk egemen sınıflarının emperyalizme bağımlı ekonomik yapıları bunu kaldırmaya gücü yetmediği için, tek bir seçenek kalıyor. Kitleleri susturmak için baskı ve şiddet.

Sorun niyet sorunu değil, ekonomik ve siyasidir. Egemen sınıflar, kitlelerin mücadelesini pasifize etmek ve sürekli kendi kontrolleri altında tutabilmek için, refah düzeyini yükseltmek isterler. Ancak, ekonomik durum bunu kalıracak durumda değilse, baskı ve şiddet ile bunu bastırmayı denerler ve Türkiye'de olanda budur.

Bazı revizyonist ve reformistler, ülkedeki demokratlaşmayı (burjuva demokrasisi açısından) niyete bağlamaktadır. Oysa, bu niyetin temelinde yatan ekonomik nedendir. Bunu görmeden, ülkedeki sorunların altında yatan nedenleri ve bunlara bulunacak çözümde proleter bakış açısından uzak olmak zorundadır. Sorunlar niyete bağlandığında, hükümette olan burjuva kliğine karşı muhalefette olan burjuva kliğinin kuyruğuna takılmaktan da kurtulamazlar. 12 Eylül sonrası revizyonist ve teslimiyetçi reformistlerin yaptıkları da bu şekildedir. Bugün de bu çizgilerini devam ettiriyorlar.

İşçi sınıfının gün be gün artarak gelişen ve 3 Ocak Genel Grev'i ve peşinden Zonguldak madencilerinin tarihi **UZUN YÜRÜYÜŞ'**e kadar varan mücadelesi, egemen sınıfları yeni saldırılar hazırlamaya itti.

12 Eylül Askeri Cuntasıyla daha kapsamlı olarak saldırılarını sürdüren egemen sınıflar, Türkiye'deki sınıf mücadelesini geriletme ve en azından kendi kontrolünde cılız bir şekilde tutmak için, yasal ve yasadışı yolların tümünü seferber ettiler. Bu gün de aynı saldırılarını daha kapsamlı şekilde sürdürüyorlar. Türk egemen sınıfları, militarist

* [Burada kısa bir not düşmekte yarar var. Partimiz TKP/ML BPKD (Büyük Proleter Kültür Devrimi)'nin ürünü olduğu gibi, BPKD'nin bütün dünyayı kasıp kavurması ve halk hareketlerini dalga dalga geliştirmesinden Türkiye de nasibini almıştır. Türkiye'de kurulan THKO ve THKP/C de kültür devriminden etkilenerek mücadeleye atılmışlardır. Her ne kadar ideolo-

jik olarak kültür devriminden uzak olsalarda, siyasi anlamda etkilenme büyüktür. Onun getirdiği ihtilalci ruhu bu örgütlerde kapmıştır. Zaten 1970'lerin başında kurulmaları da bunun bir belirtisi değildir. Bugün bu hareketin savunucuları ya da hükleri ortadan gelenler, BPKD'nin inkar etmelerde sonucu değiştirmez.]

baskılarını azaltma yerine daha da arttırdılar ve arttıracaklardır. Bazı dönemler "demokrasi ve insan hakları" gibi şeylerden sözetmeleri, kendi faşist niteliğini, geniş yığınlar nezdinde gizlemenin bir aracı olarak kullanmalarından ileri geliyor.

Türk komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarı, Özal iktidarı dönemini de 12 Eylül uygulamalarını aynen devam ettirmeleri ve yeni anti-demokratik yasalarla baskıcı ortamı daha da arttırmaları, "demokrasiye geçiyoruz" saf-satalarının bir demogojiden ve kitleleri aldatmadan başka bir şey olmadığı ortaya çıkmıştır. Bu durum biz komünistler açısından bilinemeyen bir olgu değildir. Egemenlerin bu yüzünü her zamanda teşhir ettik.

Gelinen aşamada egemen sınıfların ekonomik ve siyasi istikrarsızlığı, 12 Eylül'den sonra da devam etti ve ediyor. Son yıllarda daha da derinleşti. Başta Kürt sorunu olmak üzere, işçi sınıfı ve diğer emekçi kesimlerinin artma gösteren mücadelesi, ekonomik ve siyasi bunalımı derinleştirdi. Özellikle 1984 ortalarından itibaren PKK'nın Kürt ulusal mücadelesi ve peşinden işçi sınıfının gün be gün artarak gelişen ve 3 Ocak Genel Grev'i ve peşinden Zonguldak madencilerinin tarihi **UZUN YÜRÜYÜŞ'**e kadar varan mücadelesi, egemen sınıfları yeni saldırılar hazırlamaya itti. Zaten 84'ten beri Kürdistan tam bir savaş alanı durumundadır. Olağanüstü Hal'le birlikte Kürdistan'daki baskılar daha da katmerleşti. Bugün ise, soykırım ve sürgünlerle bu baskılar artarak sürdürülmektedir.

İşte, egemen sınıfları Irak'a karşı emperyalistlerin yanında savaşa iten ve bizzat Irak'ı işgal etme hayalleri ve fırsat beklemelerinin iç ana nedenleri kısaca bunlardır. Eğer bir savaş durumu olmasaydı, egemen sınıflar yeni bir askeri darbeye başvurmanın planlarını da yapıyorlar. Ancak, savaşa katılmakla, askeri darbenin yapabileceklerini yapacağından şimdilik böyle bir şeye başvurmaya gerek görmemektedir.

Çünkü egemen sınıflar, ekonomik ve siyasi bunalımı durdurma, sınıf mücadelesini geriletme ve Kürt gerilla hareketini bastırmak için tek çıkar yol olarak; savaşa bulaşmayı ve bu ortam da da kitleler üzerinde terör estirerek, kitleleri susturmayı planlamaktadırlar.

Ayrıca, Irak'ın yenilmesi durumunda çeşitli senaryolarda düşünülüyor. Eğer, bu savaşta Türk egemen sınıfları kazançlı çıkarsa, bu kazanç sayesinde halkı daha uzun süre susturabileceklerini de planlıyorlar. Bu ne derece gerçekleşir, şimdiden kesin bir belirlemelere gitmek yanlış olur. Ancak, kesin olan şu var ki, egemen sınıfların planları tutmayacak, daha büyük bir bataklığın içine gireceklerdir.

Dış Nedenlere Gelince;

Irak'a karşı savaşa girmeye iten nedenleri salt iç nedenlere bağlamak yeterli bir belirleme olmayacaktır. Ancak, esasını iç nedenleri oluşturduğunu da belirtmek gerekir. Ancak, dış nedenlerinde önemli bir payı vardır. Özellikle İran Şahı'nın devrilmesiyle başlayan yeni bir Ortadoğu sürecini görmek gerekiyor. ABD, Türk egemen sınıflarını Ortadoğu'da RSE'ne karşı bir kalkan olarak hazırlıyordu. 12 Eylül'ün olmasında önemli bir etken de bu hazırlığın bir parçası olarak gündeme gelmesiydi. Çünkü böylesi bir jandarmalık görevi, içte halkın mücadelesini bastırmaktan geçiyordu. İçte zorla da olsa bir istikrar sağlanmadan, dış yönelik görevlerin yerine getirilmesi pek düşünülemez. Çünkü içte halkın mücadelesi, emperyalistlerin jandarmalığını yapmayı engelleyici bir unsur olmaya devam edecekti.

Ancak olaylar o denli hızlı gelişti ki, RSE'nin çöküşü ve ABD ile artık baş edemeyecek duruma gelmesi, kendi iç sorunlarıyla boğuşur olması, ABD'yi dünya jandarmalığında bir numaraya yükseltti. RSE'nin çökmesiyle, NATO içinde

Türkiye'nin rolünü azalttı. Ama Ortadoğu'daki durum Türk egemen sınıflarının imdadına yetişti. Ortadoğu'daki durumlar ABD'nin istediği gibi gitmedi. Irak, Ortadoğu'da, ABD ve diğer Batılı emperyalistlerin petrol kuyularına göz koyarak Kuveyt'i işgal ve ilhak etti. İşte böylesi bir durum da, Türk egemen sınıflarına yeni roller biçildi. Daha doğrusu, önceden biçilen rol için koşullar yeni olgunlaştı ve Türk egemen sınıfları ABD tarafından savaşın içine aktif olarak sokuldu. Plan çok açık. Türk egemen sınıfları Ortadoğu'da, başta ABD olmak üzere Batılı emperyalistlerin çıkarlarını

Plan çok açık. Türk egemen sınıfları Ortadoğu'da, başta ABD olmak üzere Batılı emperyalistlerin çıkarını koruyacak. Bu emperyalizmin jandarmalığını yapmak demektir. Bu nedenle Türk egemen sınıflarının ordusu çok yönlü silahlandırılmakta ve modernleştirilmektedir.

koruyacak. Bu emperyalizmin jandarmalığını yapmak demektir. Bu nedenle, türk egemen sınıflarının ordusu çok yönlü silahlandırılmakta ve moderleştirilmektedir. Böyle bir jandarmalık, Türk egemen sınıflarının da canı gönülden istediği bir durumdur. Çünkü, iç sorunların bastırılması için emperyalistlerin büyük desteklerini almak ve sürekli militarist yapılarını korumayı kendi çıkarları açısından yararlı görmekteyler. Yani, sürekli içe yönelik saldırganlığın yanında dışa yönelik saldırgan ve işgalci bir politika izlemek. Egemenleri bu duruma isten bir nedenle, RSE'nin eskisi gibi kendileri açısından bir tehdit oluşturmaktan çıkmasıdır. Türk egemen sınıfların dış saldırganlığını arttıran önemli bir etken budur. Geçmişin güçlü RSE'nin yıkılması, artık TC için bir tehdit oluşturmuyor. bu nedenle de Kuzey'den gelen tehlike geçmiş oluyor. Böylece Türk egemen sınıflarının Kuzeye yönelik beççilik görevinin yerini şimdi, Güneye yönelik jandarmalık görevi almış oluyor. Türk egemen sınıfları futursuz bir şekilde Ortadoğu jandarmalığına balıklama atlamaya iten en önemli neden, RSE'nin Kuzey'de kendisi için tehlike oluşturmasında kalkması olarak görmek gerekiyor. Kuzey'de güçlü bir tehlikenin varlığı, geçmişte dışa yönelik msaldırgan politika izlemesini engelliyordu. Bugün Türk egemen sınıflarının en palazlanmış kesiminin sözcüsü "şahin" Özal'ı "cengaver" kılan da bu değil mi. Özal'dan önceki egemen sınıfların sözcüleri "cengaverlik" gösterileri yapamamışsa, bunun nedeni, onların "işgalci ve fetihçi" bir ruha sahip olmadıklarından değil, o günkü koşullarda onun koşulları olmadığındandır. Türk egemen sınıfları başından beri saldırgan ve militarist bir karaktere sahiptirler. Sahip oldukları ekonomik ve siyasal yapıdan kaynaklanıyor bu. ABD'nin denetiminde ve isteği doğrultusunda Kore'ye asker göndermeleri de saldırganlıklarının bir sonucudur.

TÜRK EGEMEN SINIFLARININ MUSUL-KERKÜK'Ü İŞGALİ, İÇİNDEN ÇIKAMAYACAKLARI BATAKLIK OLACAKTIRI

17 Ocak'ta ABD, İngiltere ve Fransa'nın Irak'a saldırmalarıyla başlayan işgal hareketine, Türk egemen

sınıfları, İncirlik üssünü ABD'nin kullanımına açarak savaşın içinde aktif olarak yer aldılar. Bu durumu uzun süre kamuoyundan gizlemeye çalışan egemen sınıf sözcüleri, artık bu duruma kargalar bile güldüğünden açıklamak zorunda kaldılar. Böylece ABD ve diğer Batılı haydut işgalcileri Irak'ı Güney ve Kuzey'den yoğun bombardmana tutmaya başladılar.

Faşist Türk devleti, "Irak bize saldırmazsa savaşa girmeyeceğiz" demeleri alçakça bir aldatmacadan başka bir şey değildir. Irak'a sen saldıracaksın ve bu saldırganlığını savaş ilanı saymayacaksın, ama Irak'ın kendini savunması için Türkiye'ye saldırmasını savaş ilanı sayacaksın. Bu düpedüz, halkı kandırmaktan başka bir şey değildir. Egemen sınıflar her ne kadar gizlerse de, Türk uçaklarının ve İsrail uçaklarının da İncirlik üssünden kalkarak Irak'ın Kuzeyinde bulunan askeri mevzileri ve yerleşim yerlerini bombaladığı biliniyor. Bütün Batı ajansları bunu doğruluyorlar.

Emperyalizmin "yeni dünya" hayallerinde olduğu gibi, yeni "Ortadoğu düzeni" de hiçte huzurlu olmayacak, bölgede yeni huzursuzlukların ve savaşların tohumlarını ekmektedirler.... Bu savaşta bölgeye huzur değil, varolan çelişkileri daha da arttıracak ve emperyalizmin "yeni dünya"sının fiyaskosu ile sonuçlanacaktır.

ABD Türkiye'yi şimdilik bir kara savaşına sokmaması, İran ve Suriye'yi kızdıracığı ve onları da bu savaşın aktif olarak içine çekeceği içindir. Ama, savaş uzarsa ya da Irak Türkiye'ye füze gönderirse, faşist Türk devletinin karadan savaş açacağı ve ilk hedefleri olan Musul-Kerkük'e girecekleri de biliniyor. Zaten bütün hesaplar bunun üzerine kurulmuş ve saldırı hazırlığı hummalı bir şekilde yapılmaktadır. Egemen sınıflar, Musul-Kerkük'ü alarak, bölgedeki Kürt bölgelerini tamamen kendi denetimine altına almak ve ayrı bir Kürt devletinin kurulmasını önlemek istiyor. Ancak işgal olsa bile, bunun hiç te kolay olmayacağı çok açık. Başta, İran ve Suriye Türkiye'nin böyle bir işgal hareketine seyirci kalmayacaklardır. Ayrıca, uzun vadede Türk egemen sınıflarına Kürt ulusunun kök söktüreceği de biliniyor. İşgalle birlikte Türk egemen sınıfları tam bir bataklığın içine gömülmüş olacaktır. Türkiye Kürdistan'ındaki Kürt ulusal mücadelesiyle baş edemeyen egemen sınıfların ayrıca Irak Kürdistanı'nı işgal etmeleri, sorunları büyütecek ve Kürt ulusal mücadelesinin gelişmesine hizmet edeceği gibi, Türkiye'deki sınıf mücadelesinin gelişmesine de hizmet edecektir. Çünkü, halka yönelik baskıların artmasını beraberinde getireceği gibi, savaşın getirdiği ekonomik çöküntü, tümüyle halkın omuzlarına binecek, halkımız daha da yoksullaşacaktır. Egemenler halkın mücadelesini zorbalıkla bas tırmaya gittikçe mücadele artacaktır.

Böyle bir işgal, iç sorunlarda istikrarsızlığın boyutunu düşünülmecek derecede arttıracığı gibi, dış sorunları da arttıracak ve komşu ülkelerle savaş durumları sık sık yaşanacaktır.

Emperyalizmin "yeni dünya" hayallerinde olduğu gibi, yeni "Ortadoğu düzeni" de hiç te huzurlu olmayacak, bölgede yeni huzursuzlukların ve savaşların tohumunu ekmektedirler. Nasıl ki, birinci ve ikinci dünya savaşında emperyalizm bölgeye huzur getiremediği gibi, bu savaşta bölgeye huzur değil, varolan çelişkileri daha da arttıracak ve emperyalizmin "yeni dünya"sının fiyaskosu ile sonuçlanacaktır.

Emperyalizmin "yeni dünyasında" kendisine Ortadoğu jandarmalığı düşen Türk egemen sınıfları bu görevi, Irak'a karşı Kuzey'den işgal hareketine başlayarak daha ileri boyuta dönüştüreceğe benzemektedir.

Körfez savaşıyla birlikte ABD emperyalizmine daha da bağımlı hale gelen Türk egemen sınıfları uşaklık politikas-

ına yeni boyutlar getirdiler. Uşaklığın sınırı yoktur. Nerede durup nerede başlayacağı belli olmaz. bu sınırı efendiler çizer. bu günde ABD emperyalizmi Türk devletinin politikasını çizmektedir. Ancak, Türk egemen sınıfları, bu savaşta beklediklerini bulamayacaklardır. İç ekonomik ve siyasal sorunlar arttığı gibi, yeni dış sorunlar da bunların üzerine yüklenecektir. Öncelikle böyle bir haksız savaşta, halkımızın tepkisi daha da artacak ve ekonomik-siyasi bunalım derinleşecektir. Burjuvazi bunalımdan kurtulayım derken, daha büyük bunalımların kapısını aralamıştır.

SAVAŞIN İNSANİ BOYUTU GİZLENİYOR

Biz, O Amerikayı; Hiroşima ve Nagazaki'den, napalm bombalarıyla ölen Vietnamlı çocuklardan tanıyoruz!

Dünya halklarının bir numaralı düşmanı, eli kanlı haydutbaşı ABD emperyalizmi ve onunla birlikte hareket eden diğer emperyalistler "dünya barışı ve istikrarını" koruma ve "yeni dünya" kurma amacıyla Irak'a büyük bir saldırı hareketi başlattılar. Irak halkına atılan tonlarca bomba ve bunun sonucu ölen binlerce Irak halkı, emperyalistlerin "yeni dünyası" için kurban ediliyor. Emperyalizmin "yeni dünyası"nda, "barış" bir aldatmacadan başka bir şey değildir. Emperyalizmin "yeni dünya"sı, çıkarlar savaşı ve halkların üzerine yağdırılan binlerce ton bomba vardır. Emperyalizmin "yeni dünya"sında işgal ve haksız yağma savaşları vardır.

Emperyalizmin dünyasında "barış" yoktur. Onların barıştan anladığı, kendi egemenliğidir. Kendi egemenliği-ne ve çıkarlarına dokunulmadıkça "barış" korunur. Ama, çıkarlara dokunulunca, dünyayı kana bulamaktan kaçınmazlar. Maliyeti ne olursa olsun, dünyayı barut fıçısına dönüştürmekten, insanları kitleler halinde katletmekten çekinmezler. Bugüne kadar, emperyalistlerin çıkardıkları savaşlara bakılırsa bu çok iyi görülür. ABD emperyalizmi kendini dünyanın jandarması olarak görmekte ve dünyanın her yerine müdahale etmektedir. Dün Vietnam'a tonlarca bomba yağdıran ABD emperyalizmi, bugün aynısını Irak'a yağdırmaktadır. Bombalar yağdırılırken, sadece Saddam'ın "canavarlığın"dan söz edilmekte, ama emperyalistlerin Irak üzerine yağdırdıkları bombaların etkisinden, Irak halkının katledilmesinden hiç söz edilmiyor. Emperyalist propaganda araçları tek koldan çalışmaktadır. Tamamiyle ABD'nin sözcülüğünü yapıyorlar. "Kadavara yüzlü" Bush ile ABD'nin Körfez işgal kuvvetleri komutanı "kurukafa"nın bilgileri dışına çıkılmıyor.

Emperyalistler savaşı televizyonda atari oynatır gibi kitlelere sunuyorlar. Sanki, sadece patlayan bombalar ya da füzeler. Bombalar ve füzeler birbirine karşı savaşıyor ve tahrip ediyor. Savaşta insan unsuru yok sayılıyor. Ölen ya da yaralanan yok. Tahrip olan doğa yok. Oysa savaşı yürüten insanlar. Ölen ve yaralanan insanlar. Savaşın tüm yıkımını çeken insanlar. Emperyalist burjuvazi bunları görmezden geliyor. Daha doğrusu dünya halklarına savaşın esas yıkımını üzerinde duymayan insanoğlunun durumunu göstermiyor.

Bugün Irak halkı 17 Ocak gecesinden bu yana bomba-

KAPAK KONUSU

EMPERYALİZMİN “YENİ DÜNYA”SININ KÖHNE TEMELLERİNİ YIKALIM!...

Komünistler, Irak halkının emperyalizme karşı mücadelesinin yanındadır. Ancak, Irak halkı emperyalizme karşı mücadeleye ederken, kendi gerici diktatörlüreni de unutmamalıdır.

Geçen sayılarımızda: “Irak diktatörü Saddam gemilerini yaktı. Emperyalist haydutların imzalatmak istediği onursuzca geri çekilmeyi kabul etmeyecektir. Emperyalistler de Ortadoğu’ya yığıldığı bunca güçten sonra Irak’ın Kuveyt’i işgalini sineye çekmeyecektir” demiştik. Nitekim, Irak’a karşı oluşturulan emperyalist koalisyon 17 Ocak gecesi Irak’ı bombalamaya başladı. Tonlarca bomba yağmuru tutulan Irak halkı, emperyalizmin savaş makinası altında ölüm kalım savaşı veriyor.

EMPERYALİZMİN “YENİ DÜNYA”SI NEYİ VADEDİYOR?

Batılı emperyalistler Varşova Pakti’nin objektif olarak dağılmasıyla birlikte, “yeni dünya”dan sözeder oldular. Doğu Avrupa ve RSE’nin çöküşüyle (RSE’nin çöküşü, askeri anlamda değildir. Ancak siyasi ve ekonomik anlamda çökmüştür. Kendi iç sorununu çözmedikçe eski gücüne kavuşması da olası değildir. Ekonomik olarak çöken bu gücün, askeri olarak tekrar dirilmesi zordur. Öncelikle ekonomik olarak dirilmesi gereklidir. RSE’nin eski yapısına kavuşması artık zor gibi gözüküyor. Çünkü RSE’nin içindeki cumhuriyetler sürekli ayrılmayı gündeme getirerek başkaldırı durumunu koruyacaklardır. Bu aşamadan sonra RSE’nin askeri olarak cumhuriyetleri işgal edip olayları bastırması da sorunun özünü değiştirmeyecektir. Belki kısa vadeli bastırmalar olabilir, ama uzun vadede yine ayaklanma ve ayrılıklar gündemden kalkmayacaktır. budurum RSE’nin eski gücüne kavuşması önündeki en büyük engeldir.) birlikte “Soğuk savaşın sona erdiğini” ileri sürdüler. Artık dünyamıza “barışın” hakim olduğunu söylediler. Tam da bu sırada, Irak’ın Kuveyt’i işgaliyle birlikte, sıcak savaş yeniden geldi. Aslında emperyalizmin “soğuk savaş sona erdi”, “dünyaya barış geldi” gibi deemeçleri, halkları aldatmadan başka bir şey değildi. Emperyalizmin varlığı, dünya da barışın olmayacağına en basit bir göstergesidir. Çünkü, emperyalist çıkarlar harmonisi, barışı tehdit eden önemli öğedir. Eger, emperyalizmin çıkarlarına dokunulmazsa o zaman “barış” varolabilir. Ancak, bu da olası değil. Çünkü, emperyalistler arasındaki çıkar dalaşması sona ermedi, ermeyecek. Ancak, emperyalizm ortadan kalktığı zaman gerçek barış sağlanacaktır.

Emperyalizmin Ortadoğu’ya getirmek istediği düzenden söz etmek gerekiyor.

Irak’ın Kuveyt’i işgali ve ilhaki, emperyalizmin Ortadoğu’daki çıkarlarına çomak soktu. Ayrıca, emperyalizmin

düzenini bozdu. Çünkü emperyalizm, kendi isteği dışında “kurulu düzenin” bozulmasını istemiyor. Irak, Kuveyt’i işgal etmekle bu kuralı çiğnemiş oldu. Bu nedenle de başta ABD olmak üzere tüm emperyalistlerin hışmına uğradı. Belki de Irak yönetiminin hesap edemediği nokta burasıdır. Eğer Irak’ın Kuveyt’i işgaline ses çıkarılmazsa, başka yerlerde de aynı durumlar gündeme gelebilirdi ki, bu emperyalizmin dünya hakimiyetini alt üst ederdi. Ayrıca, Ortadoğu diğer bölgelere benzemez. Her şeyden önce petrol, emperyalizm için büyük bir can damarıdır. Emperyalizm gücünü koruduğu sürece petrolü kimseye yedirmek istemeyecektir. Irak’a da tek başına yedirmeyecektir. Bu nedenle de Irak’ı işgal etmekten ve tonlarca bomba yağdırmaktan kaçınmıyor.

Emperyalizm Ortadoğu’ya yeni bir düzen getirmek istiyor. Aslında bugüne kadar süren düzende emperyalizmin 1. ve 2. paylaşım savaşları sırasında getirdiği düzendir. Ancak, gelinen aşamada bu düzen emperyalizmin istediği gibi yürümüyor. Her şeyden önce Irak bu düzene karşı başkaldırdı. 1. Dünya Savaşı sırasında İngilizlerin Irak’tan ayırdığı Kuveyt’i geri aldılar. Bunun dışında Filistin sorunu var ki, Ortadoğu’da baş köşeyi kaplamaktadır. Ve Ortadoğu’da emperyalizmin düzenini en çok rahatsız eden bu sorundur.

Emperyalistler, bu savaşla bölgede, yeni jandarmalar çıkararak, kendi istikrarını korumayı da amaçlıyorlar. Özellikle İsrail’in varlığını diğer Arap ülkelerinin tanımamasını dayatacağıdır. Bunun yanında Filistin sorununun çözümü için İsrail’in işgal ettiği bölgelerden çekilmedikçe, Ortadoğu’da “yeni düzen” kurmak olası değildir. Başka senaryolar da var. Ürdün’de Filistin-Ürdün federal devletinin kurulması gibi vs....

Irak üzerinde kurulan senaryolar da bir hayli fazla. Irak’ta Şii-Arap ve Kürt federal devletinin kurulması gibi. Bunlar ne derece gerçekleşir bilinmez.

Arap Halklarının önündeki en büyük engel işbirlikçi yönetimlerdir. Gerici yönetimler devrilmeden, Arap halklarının emperyalizme karşı mücadelesi başarıya ulaşamayacaktır.

Önemli olan şudur: Emperyalizmin 1. ve 2. Dünya Savaşları sırasında kurdukları Ortadoğu düzeni nasıl yaşamadıysa, şimdi de yaşamayacaktır. Halkların kendi istemleri doğrultusunda kurulmayan ve onlara zorla dayatılan hiç bir düzenin ömrü uzun vadeli olamaz. Kalıcı ve barış içinde yaşayacak düzeni ancak ve ancak halklar kurabilir. Emperyalistlerin işgal ve savaşlarla dayattığı düzenlerin ömrü fazla uzun olmayacaktır. İşte, emperyalizm, şimdi Irak sorunu ile bunu da ele alıp, kendi çıkarlarını uzun süre rahatsız etmeyecek yeni bir düzen getirmek istiyor. Ne var ki, getirilecek olan düzen geçmişten pek farklı olmayacaktır. Birincisi, artık dünya 1. Dünya Savaşı koşullarında değildir. İkincisi ve en önemlisi halkların emperyalizme karşı mücadelesinin giderek artması. Özellikle Arap halkları ABD emperyalizmine karşı büyük bir hoşnutsuzluk duymaktadır. Emperyalizmin yeni böl-yönet dünyasını da kabul etmeyecek ve mücadelesini sürdürecektir.

Arap halklarının önündeki en büyük engel işbirlikçi yönetimlerdir. Gerici yönetimler devrilmeden, Arap halklarının emperyalizme karşı mücadelesi başarıya ulaşamayacaktır. Sorun emperyalizme karşı mücadele ederken, emperyalizmle işbirliği içindeki yönetimlere karşı da mücadele edilmelidir. Çünkü bölgedeki emperyalizmin dayanakları bu gerici yönetim ve iktidarlardır.

IRAK YENİ BİR VIETNAM OLABİLİR Mİ?

Irak yeni bir Vietnam olabilir mi? Yeni bir Vietnam ol-

ması için emperyalistlere karşı mücadeleye önderlik eden güçlerin komünist olması gerekir. Vietnam halkı çok uzun ve kanlı bir mücadele yürüttü. Komünistler, halkı ABD emperyalizminin işgaline karşı uzun süreli halk savaşı içinde örgütleyip yendiler. Yenilmez denilen ABD emperyalizmi, uzun süreli savaş içinde kağıttan kaplan gibi parçalanılıp kendi ülkesine fırlatıldı. Ve tarihte en büyük yenilgisini aldı. ABD emperyalizmi komünistlerin önderliğinde Vietnam halkından yediği bu darbeyi var olduğu sürece unutamaz. Aslında bu bütün emperyalistleri için geçerlidir. İşgalci emperyalistler işgal ettikleri halklardan tekme yemek zorundadır. Er veya geç işgal edilen ülkenin haklı, işgalci güçlere karşı mücadele ederek, onları ülkelerinden kovacak güce her zaman sahiptirler.

Irak yönetimi ile Vietnam'da ABD emperyalizmine karşı mücadele eden yönetim arasında nitelik bir fark var. Irak yönetimi faşist bir niteliğe sahiptir. Gerici ve işgalci bir karakter taşımaktadır. Aynı zamanda Kürtlere karşı soykırımcıdır. Emperyalizm ile işbirliğine açıktır. Bugün emperyalizm ile ilişkisini kesmesinin nedeni, emperyalizmin Kuveyt işgalini kabul etmediği içindir. Bugünkü Irak yönetimi ulusal bir karakterden de uzaktır. Emperyalizm el uzattığında aında uzlaşmaya açıktır. Böyle bir yönetimin Irak'ı emperyalistlere mezar etmesi çok zordur. Halkın desteğini almış bir yönetim, ilk başta emperyalistlere yenilse de, uzun vadede silahlı mücadele ile emperyalizmi ülkeden kovar. Ancak, bugünkü durum çok değişik. emperyalistler Irak'ın bugünkü yönetimini devirmek ve kendi çıkarlarına dokunmayacak bir yönetim getirmek ve Kuveyt'i Irak işgalinden kurtarıp, eskisi gibi kendi yarı-sömürgeleri durumuna getirmek istiyorlar. Bu nedenle de uzun süreli Irak'ı işgal altında tutmak istemiyorlar. (Tabii işgal edebilirlerse). emperyalistler artık klasik işgal hareketlerine girişmekten kaçınıyorlar. Çünkü klasik işgal, onların zararına. Bunu biliyorlar. Vietnam, Cezayir, Afganistan klasik işgallerden bir kaç. Bunların sonucu da belli. İşgal emperyalistlerin hepsi de işgal ettikleri ülke halklarından unutamayacakları tokat yediler. Bugün emperyalizmin yeni sömürgeciliği gündemdedir. Bütün bunlardan dolayı, bugünkü Irak yönetimi ile Irak yeni bir Vietnam olamaz.

ORTADOĞU EMPERYALİSTLER ARASI ÇELİŞKİYİ KESKİNLEŞTİRECEK OLAYLARA GEBEDİR

Emperyalistler, Irak işgal eder ve toprağını parçalarlarsa, Ortadoğu'da sorunlar çözülmeyecek, aksine daha da artacaktır. bu nedenle Irak'ın haritasını değiştirmeleri biraz zor görünüyor. Öte yandan Ortadoğu'da yeni bir harita değişikliği konusunda hepsi de aynı düşüncede değiller. Irak'ın parçalanmasına başta Arap halkları karşı çıkacaktır. Arap halklarının öfkesinden korkan gerici yönetimlerde buna yanaşmayacaktır. Çünkü Irak'ın parçalanması bölgede önemli bir denge unsuru olan bir gücün parçalanmasıyla yeni dengesizliklerin yaşanmasına neden olur. Öte yandan bölgedeki en önemli istikrarsızlık kaynağı İsrail, Irak'ın parçalanmasıyla daha da güçleneceği için, diğer Arap ülkelerinin buna yanaşması oldukça zor gözüküyor. Bu nedenle emperyalistler, eğer Irak'ı yeniliğe uğratırlarsa, büyük bir ihtimalle eski haliyle bırakacaklardır. En fazla, Irak Kürtlerine daha fazla hak tanınabilir. Ancak, ayrı bir Kürt devletinin kurulmasına izin vermeyeceklerdir. Çünkü, şu anda müttefikleri olan Türkiye, Suriye ve tarafsız olan İran buna kesinlikle yanaşmayacaklardır. Ayrıca İran başta olmak üzere bir çok Arap ülkesi Irak'ın parçalanması bölgede Türkiye ve İsrail'i güçlendirecektir. İran, 5 yıl savaştığı Irak'ın parçalanmasını bu nedenle istemiyor. Yani komşusu Türkiye ve ezeli düşmanı İsrail'in güçlenmesi. Bölgede Arap uluslarını ve İran'a karşı büyük bir tehdit unsuru ola-

caklardır.

Ayrıca emperyalistler arasında bu konuda tam bir konsensus sağlanmış değildir. Irak'ın parçalanmasından çok, askeri gücü yıpratılmış ve yönetimi (Saddam'ın devrilmesi) değiştirilmiş bir statükodan yana. Irak'ın parçalanmasını isteyen İsrail ve Türkiye. Türkiye Musul-Kerkük'ün kendilerine bağlanmasını istiyor. İsrail ise, bölgede kendisi için en büyük askeri tehlike olarak Irak'ı görüyor.

Savaş uzadıkça emperyalistler arasında çelişki de artacaktır. Savaşın uzaması, Arap halklarının büyük bir bölümünü Irak'ın yanında birleştirecektir. kitlelerin baskısıyla şu anda emperyalistlerin yanında yer alan bazı gerici Arap yönetimleri de saf değiştirebilirler. Ayrıca dünya halklarının emperyalistlere karşı tepkileri daha da yoğunlaşacaktır. Zaten bu nedenle emperyalistler savaşı "birkaç hafta içinde bitirmek" istiyorlar. Tabii bu istekleri gerçekleştiriyor.

Gerçi emperyalistler, "Irak'ı bir kaç gün ya da bir kaç hafta içinde işini bitireceklerini" söylemelerine karşı, bunun böyle olmadığı ve olmayacağı da çok açık. Körfez'de savaş kanlı ve tahmin edilenlerden daha uzun süreceği benzetilmiştir. Eğer uzun sürerse bu Irak'ın yararına olacaktır. Uzun sürmesi halinde emperyalist cepheye yönelik tepkiler artacaktır. Irak, bu nedenle savaşı uzatmaya çalışıyor. Özellikle İsrail'in savaşa katılması, Arap halklarını ayağa kaldıracağı kesindir. Bunu bilen emperyalistler, İsrail'in, Irak'ın füze saldırıları karşısında suskun kalmasına çalışıyor. İsrail'de "uzun vadeli çıkarlarını düşünerek misillemede bulunmayacağı"ni açıkladı.

Emperyalistlerin "müttefik" dedikleri Arap ülkelerinden Mısır, Suriye ve bazı Körfez ülkelerinin İsrail'in savaşa katılması durumunda tavır alacaklarını bildiklerinden, İsrail'e misillemede bulunmaması için baskı uyguluyorlar. Aslında, İsrail'in savaşa girmediği söylenemez. İsrail uçaklarının suudi Arabistan'da ABD uçaklarıyla birlikte kalkıp Irak'ı bombaladığı da ileri sürülüyor. Mısır, Suudi Arabistan ve Körfez krallıkları, İsrail'in Irak'a saldırmasında rahatsız olmazlar. Rahatsız oldukları yan Arap halklarının büyük tepki göstermesi. Korkuları budur.

EMPERYALİSTLER DERHAL SAVAŞI DURDURMALI VE BÖLGEDEN ÇEKİLMELİDİR!

Emperyalistler Kuveyt işgalini bahane ederek bölgeyi ateşe verdiler. "Barış" adı altında insanlığı kana boğdular. Irak'a hergün binlerce ton bomba yağdırarak vahşiliklerini sürdürüyorlar. Emperyalistler derhal savaşı durdurmalı ve bölgeden bütünüyle çekilmelidir. Barış ne emperyalistlerin silahlarıyla ne de bölge gericiliğinin çabalarıyla olur. Ancak bölge halklarının kendi iradeleri ve gönüllü olarak anlaşmalarıyla olur. emperyalizm bölgede varlığını sürdürdüğü sürece barış değil savaş egemen olacaktır.

Komünistler Irak halkının emperyalizme karşı mücadelesinin yanındadır. Ancak, Irak halkı emperyalizme karşı mücadele ederken, kendi gerici diktatörlerini de unutmamalıdır. Saddam gericiliği bugün emperyalizme karşı gibi gözükse de, anti-emperyalist değildir. İşgalci-soykırımcı bir karaktere sahiptir. Irak halkı ve proletaryasının bugünkü görevi, başta emperyalistlerin işgaline karşı mücadele etmek ve savaş sonrası Saddam gericiliğini devirme mücadelesi vermektir.

Bütün ülkelerin devrimci ve komünistleri, Irak halkının emperyalizme karşı mücadelesinin yanında olmalı. Saddam gericiliği, Emperyalist işgale karşı mücadele ettiği sürece Irak proletaryası, Saddam gericiliği ile, kendi bağım

MÜCADELE ALANLARINDAN

BAZI PRATİK ÇALIŞMALAR

Geçtiğimiz ay ve Ocak ayının ilk günlerinde, emperyalist savaş ve bir günlük genel grevle ilgili, parti propagandası çeşitli tarihlerde gerçekleştirilen eylemlerle yapıldı.

1- ARALIK 24: Çeşitli iş merkezlerinde ve ana kavşaklarda, emperyalist savaşla ilgili kuşlama yapıldı. Bu çalışmada iki ayrı grup görev aldı.

2- ARALIK 25: İşlek bir kavşağa, emperyalist savaş ile ilgili, üzerine bomba süsü verilmiş pankart asıldı. Bu çalışma iki kişilik bir birim tarafından başarılı bir şekilde gerçekleştirildi.

3- ARALIK 30: Pazar akşamı, işçi ve yoksul insanların çoğunlukta bulunduğu iki ayrı semte; bir günlük genel grevle ilgili bildiri dağıtıldı.

4- OCAK 1: Salı akşamı; çoğunlukla işçi kesiminin bulunduğu iki ayrı yerde bildiri dağıtımı yapıldı.

Bir günlük GENEL GREV ile ilgili; çeşitli bölgelerde yapılan dağıtım ve adreslere postalama yoluyla 700 (200'ü özel sayı) adet yayın dağıtımı yapılmıştır. Bu bildirilerin 500 adedini MKSB'nun, 200 adedini İKK'nın özel sayısı oluşturmaktadır.

5- OCAK 2: Çarşamba akşamı saat 21.10 sıralarında YKB Akatlar Şubesi, yakılarak ateşe verildi. Aynı anda banka ile birlikte; Beşiktaş'tan Maçka'ya çıkan yolda, molotof kokteyli yakılarak, bir anda alevleri çinde bırakıldı. Bir süre trafik kesildi.

Eylemde görev alan yoldaşlar; eylemi başarıyla gerçekleştirdikten sonra olay yerinden ayrıldılar. Eylem üç yoldaş tarafından gerçekleştirildi. İki yoldaş, banka şubesini yakarken, diğer üçüncü yoldaş molotof ile yolu keserek, ateşe verdi. Yolun trafiği kesildi.

Yapılan değerlendirmeden sonra; bir takım eksiklere nazaran, eylemin olumlu olduğu görüşünde birleşildi.

Eylem esnasında bir yoldaşın üst dudağı, kırılan cam parçalarının isabet etmesi sonucu kanadı. Başkada herhangi bir aksilik olmadı. Eylemden önce bölgeyi iyi bildikleri için tedirgin olan yoldaşlar; eylem esnasında üstlendikleri görevi başarıyla yerine getirdiler. Daha sonra gazeteler aranarak eylem üstlenildi. Ancak, bir gün sonraki gazetelerde açıklanmadığı görüldü.

6- OCAK 3: Perşembe sabahı; çeşitli semt girişlerinde GENEL GREV ile ilgili kuşlama yapıldı.

SONUÇ: Çeşitli tarihlerde yapılan, pratik eylem çalışmalarıyla, parti propagandası başarılı bir şekilde yapıldı. Kitle ulaşım aracı konumundaki; yayın ve parti bildirisi bir takım olumsuzluklar dolayısı ile, sayı bakımından çok az ve kısıtlıdır.

Bu olumsuzluğu aşmak ve bugün yüzlerde olan bu sayıyı, bilere, onbinlere çıkarmak için her yoldaş bu uğurda tüm olanaklarını kullanarak elinden geleni yapmalıdır....

Partimiz militanlarınca iki banka şubesi bombalandı. Bu eylem emperyalist ve gerici savaşa karşı başlatılan kampanyanın pratikteki küçük bir uygulamasıdır.

Basta ABD emperyalizmi olmak üzere, diğer emperyalistlerin özgürlük, insan hakları, bağımsızlık, haksız bir işgal demogojileriyle her geçen gün biraz daha arttırarak sürdürdükleri savaş hazırlıkları; Ortadoğu halkları ve ülkemizdeki halklara yönelik katliam ve talan planının bir

parçasıdır. Ve hergeçen gün artan baskı ve sömürü ile birlikte demokratik hakların gaspedilmesi savaş hazırlığı ve savaşın başlamasına koşut olarak özgürlük mahkumlarının idamı ve soyguncular çetesinin daha fazla kan daha fazla can alması söz konusudur.

Peki tüm bunlar gündemdeyken ne yapılmalı? Oturup evimizde uyuyalım mı, yoksa birahane içerek mi vakit geçirmeli? Veya görmemezlikten gelip sıra bize gelinceye kadar bana ne mi demeli? Hayır asla! Ne bir devrimci ne de bir demokrat bunu yapmamalı, yapamazda.

Bu savaşa ve aynı zamanda idamlara dur diyebilmek, önlemek, önlenemezse savaşı devrimci iç savaşa dönüştürmek ve katledilen her devrimci mahkumun hesabını sor-mak devrimci bir görev olarak karşımızda duruyor.

Partimiz militanlarınca düşmanı uyarmak ve ileride bir savaş çıkması ve bir özgürlük mahkumunun katli halinde ne yapılabileceğini göstermek için YKB Bakırköy (Kartaltepe) ve 4. Levant şubeleri bombalandı. Çıkan yangın bir saatlik bir süre içerisinde güçlükle önlenemedi. Zarar milyonlarca lira.

8 Aralık Cumartesi 21.00'da şubelere gelen işçi militanları, civarın düşman tarafından iyi bir şekilde korunmasına ve şehrin en işlek caddeler üzerinde bulunmasına rağmen görevlerini başarıyla tamamlayıp bölgeden ayrıldılar.

Çılgına dönen düşman, bölgeyi çok iyi korumasına rağmen hiçbir şey yapamamasının acısını civarda otobüs bekleyen vatandaşlardan çıkarıp, birçok kişiyi göz altına aldı.

Her pratik adım daha fazla deneyim daha fazla militan ruh, daha fazla moral demektir.

Emperyalist Savaşa Hayır- Kampanya Komitesinin diğer faaliyetleri;

Halicioğlu'na pankart asıldı;

"Emperyalist ve Gerici Savaşı Devrimci İç Savaşa Çevirelim. TKP/ML- Emperyalist Gerici Savaşa Hayır Kamp. Komitesi"

Sefaköy'de duvarlara savaş aleyhtarı yazılamalar yapıldı.

-Tuzla, İçmeler, Esentepe, Güzelyalı, Topselvi'de savaş aleyhtarı bildiriler dağıtılıp, kuşlama ve pullamalar yapıldı.

Sendikal alanda bildiri basılıp dağıtımı yapıldı.

3 Ocak'ta Çapa'da yapılan yürüyüşün örgütlenmesinde ve yapılmasında aktif önderlik yapmış ve TMLGB imzalı bildiri dağıtıldı.

TMLGB Emperyalist Savaşa Hayır Kampanya Komitesi tarafından İstanbul'un çeşitli semtlerinde ve okullarda çok sayıda TMLGB imzalı ve genel greve yönelik TKP/ML imzalı bildiriler dağıtıldı. Gelen savaş tehlikesine karşı bir uyarı olarak Beşiktaş Yapı Kredi ve bankaları bombalandı. Büyük hasar meydana geldi.

- Idamlara karşı İzmir'de TMLGB imzalı pankart asıldı.

- Türk-İş B.K.nun Genel Eylem kararı aldığı dönemde DDSB bülteni yayınlanarak tavrı alındı. -Genel Grev-Türk-İş'e bağlı 500'e yakın şubesine yollandı.

- Bulduğumuz şubelerde temsilciler (işyeri) toplanmaları düzenleyerek BK.nun tutumu ve bizim Genel Grev'e ilişkin tavrımız konuşuldu. (Genel G. hazırlama görevi)

Genel (İst.) Sendika şuble platformunda yaklaşımı tartışıldı (önerilerimiz)

- Zonguldak dayanışması kararı alınmadan önce

G. Greve hizmet edecek Zonguldak dayanışma önerisi getirildi ve kabul edildi.

- Zonguldak grevine DDSB park. açılmadan kitlesel olarak katıldı. Oradaki tavrı koyan bizdik.

Türk-İş BK.nun 3 Ocak kararına karşın, çağrı (Genel Grevi) içi boşaltılan Türk-İş kararına karşı ele alındı ve 100 dolayında sendika şubelerine yollandı.

Send.Platf. (3 Ocak) sokak gösterisi yapılması için karar alındı. Biz önemli rol oynadık. Genel Grevle ilgili 100 civarında DDSB bülteni dağıtıldı.

- Kendi içimizde örgütsel kararlar alındı. (3 Ocak)

- Kendi plat. toplandı. (3 Ocak öncesi) gücümüzün olduğu noktalar tespit edilip send.önleri ve grev ziyaretleri yapılması (konuşma) kararlaştırıldı.

- Anadolu yakasında Petrol-İş (Kartal) işçileri Malazlar grevi, Simtel grevi, Kiristal-İş, Petrol-İş 1 nolu Vatan'dan yürüyerek toplu birleşme; sendika şubesine yeterli işçi gelmediğinden gerçekleşemedi.

- İkitelli'de 300 kişilik kitleye sesli yürüyüş grev ziyareti biçiminde gerçekleştirildi.

- Mecidiyeköy-Otomobil-İŞ'e bağlı işçilerle sesli grev ziyareti gerçekleştirildi.

Gazlıçeşme deri işçileri Uzel grevi ve Otomobsil-İş grev yerleri (Topkapı'da) ziyaret edildi.

Savaş aleyhtarı faaliyetlerimiz bir çok yerde yürütüldü. Bunlar içinde elimize geçen bilgileri aktardık. Bu faaliyetlerimiz, Malatya'da da yürütüldü. Zaman zaman yapılan pullama veya bildirilerin yanısıra emperyalistlerin Çevik Kuvvet'inin Malatya'ya da gelmesinden bir gün sonra 7 Ocak'ta iki yere pankart asıldı.

Birincisi; Devlet Güvenlik Mahkemesinin yanına "Emperyalistlerin Çıkarı İçin Değil, Halkın Kurtuluşu İçin Savaş" pankartı asıldı.

İkincisi; Kornek gazinosuna "Savaş Kışkırtıcısı Faşist İktidara Karşı TİKKO saflarında Halk Savaşına Katıl" yazılı ve Parti imzalı pankartlar asılmıştır. Bu pankartlar saatlerce asılı kalmıştır. Akabinde düşman sağa sola saldırmaya başlamış, başka eylemlerin habercisi mi? korkusuna kapılmıştır.

Malatya İKK Muhabiri

Partimizin silahlı gücü İstanbul askeri faaliyeti zaman zaman düşmana yönelik eylemlere girişmektedir. Bu eylemlerden bazıları burjuva basında üstlenildiği için ayrıca bildiri çıkarılmadı. Bazıları ile ilgili çeşitli vesilelerle çıkarılan bildirilerde değiniliyor. Bazılarına ise değinilmiyor. Değinilmeyen genellikle para kamulaştırma, polisten silah alma eylemleri. Kamulaştırma eylem girişimleri vb. türündedir. Her eylem için bildiri çıkarmak zaten olanaksız. Ancak bazıları için çıkarılabilir. Diğerleri ise yeraltı basımımızda değinilebilir. Bugüne kadar düzenli yazılmadı. Bu küçümsendi. Önemsiz görüldü. Veya yakından bilenlerin aktarması gerekirken aktarmayınca arada kaynadı. Aylık yeraltı kitle yayın organımızda düzenli yazmanın yararı var. Bu da özellikle durumu bilen askeri şehir örgütlenmesinin yapması gerekir. Askeri komiteler yapmasa başka yoldaşların yapması zordur.

Bugüne kadar zaman zaman polisle çatışma ve silah eylemleri de oldu. Kimi soygunlardan boş çıkmada oldu. Bunlara değinmiyoruz.

Ocak ayında şehir gerillalarının yaptığı birkaç cezalandırma eylemi oldu.

10 Ocak 1991 günü Pendik'te eski Tuzla piyade alay komutanı ATA BURCU adlı halk düşmanı cezalandırıldı. Anadolu yakasına kan ağlatan, işkence sorgulamalarına

katılan azılı bir halk düşmanıdır. Aziz Aras'ın ve birçok devrimcinin ölümü ve sakat kalmasından sorumlu ve sayılamayacak kadar suç işlemiş bir halk düşmanıdır. Paravana olarak bir video çekim yeri işletiyordu. Eve dönüşünde gerillalarımızca cezalandırıldı.

13 Ocak 1991 günü Bostancı'da eski bir polis olan Habib Gur adlı halk düşmanı cezalandırıldı. Habib Gur, Ulaş Bardakçı'nın öldürülmesinde nişancı olarak görev alan bir adi yaratık. Mesleği gereği halka karşı benzeri suçlar işlediğinden kuşku yoktur. Bu suçlarından dolayı şehir gerillalarınınca hak ettiği ceza verildi. Cezalandırma eyleminden sona yoldaşlarımız Selahattin Başgöz adlı halk düşmanlığı sorumluluğundaki ağız salyalı polis güçlerince çevrildi. Çatışma sonucu Haydar Doğan adlı yoldaşımız alçakça katledildi.

31 Ocak'ta Maslak tarafında bir soygun girişiminde engel olmaya çalışan idare amiri emekli polis İzzet Karaaslan cezalandırıldı.

Ayrıca Sarıyer tarafında bir polisin, Acıbadem tarafında bir bekçinin silahına el konuldu.

YENİ DEMOKRATİK KİTLE HAREKETİ (Y.D.K.H) nin 1-20 OCAK ARASINDAKİ BAZI FAALİYETLERİ:

1- 2 Ocak'ta; 3 Ocak'la ilgili Kartal'da iki ayrı yerde kuşlamanın yapılması.

2- 3 Ocak'ta işçileri ve halkın diğer kesimlerini meydanlara çağıran (MK) imzalı bildirinin çoğaltılıp 2 Ocak gecesi ev kapı altlarından atılması.

3- özel sayısının Kartal-Gülsüyü-Pendik-Topselvi-İçmeler'de dağıtılması. (2500-3000 civarında yapıldı).

4- Tuzla'da TMLGB'nin Ortadoğu ile ilgili bildirinin çoğaltılıp kahvehanelerde dağıtılması.

5- 5-6 Ocak günü savaşla ilgili iki kuşlama eyleminin yapılması (Kartal'da).

6- Tüm Anadolu yakasında Yurt dışı bürosunun (YDB) yardım kampanyası ile ilgili bildirinin dağıtılması.

7- Devrimci Demokrat Memurlar Birliğinin, sendikalaşma ile ilgili bildirisinin Pendik-Kartal-Tuzla-Topselvi-Gulsuyu'nda dağıtılması.

8- 14 Ocak günü Yunus'ta savaş kampanyası ile ilgili bomba susu verilmiş bir pankartın asılması.

9- 16 Ocak'ta savaş kampanyası ile ilgili içmeler tren istasyonunda ve çevresinde yazılamanın yapılması.

10- SHP'nin Pendik'teki barış mitinginde kitle olarak katılmamız ve kuşlama yapılması. Miting sonrası diğer devrimci gruplarla Kartal'a doğru yürünmesi ve polisle çatışmaya girilmesi.

Demokratik Kitle Örgütü B.Komitesi.

25 Ocak 91'de DDSB düşüncelerini benimseyen arkadaşlarında içinde yer aldığı İst.S.Ş. Plat, Amerikan Konsolosluğu'na düzenlediği yürüyüş: Tuyap önünde sendikacı ve işçilerden oluşan 300-400 civarında sendikacı ve işçi savaşa hayır pankartını açarak yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş sesli gerçekleştirildi. Atılan slogan günün anlamına uygun savaşa hayır sloganı idi. Yürüyüş Amerikan Konsolosluğu'na siyah çelenk koyulup sonuçlandırılacaktı. Ancak, konsolosluga varmadan çevik kuvvet yürüyüşçülere dağılmasını söyledi. Kitlenin kararlı tavrını gören çevik kuvvet yürüyüşçülere saldırdı. Bazı sendikacı ve işçi arkadaşlarımızı gözaltına aldılar. Yürüyüş hedefine ulaşmadan kitlenin de az oluşuyla çevik kuvvet direnişle karşılaşmada kitleyi dağıtmayı başardı.

27 Ocak 91'de DDSB önderliğinde malazlar greviyle dayanışma gecesi gerçekleştirildi. Geceye iştirak eden kitle sayısı takriben 7000-8000 civarında idi. Salonun yetersiz

oluşu nedeniyle gelen kitlenin yarısından fazlası salona giremedi. Dışarda kaldı. Gecede vermek istenilen mesajlar verildi. P. Haftası olması nedeniyle de bir misafir sanatçı tarafından şehitler haftasına uygun mücadeleyle ilgili kısa konuşma yapıldı. Marşlar söylenildi. Gecede atılan sloganlar, "Emperyalist Savaşa Hayır", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "İşçiler Elele, Genel Greve", "İşçiler Birleşin İktidara Yerleşin" sloganları atıldı.

Olaganüstü önlemler altında gerçekleştirilen gece, reformist, oportünist ve sendika ağalarına bir şamar oldu. Çünkü, önderlikler genelde kitleyi kendisine siper etmekte, işçiyi günah keçisi olarak ileri sürmektedir. Geceye iştirak eden kitle sayısı bunun hiç te böyle olmadığını gözler önüne serdi.

13 Ocak 1991 Pazar günü Pendik'te, düzen partilerinden SHP'nin organize ettiği "Savaşa Hayır" itingine 50 binin üzerinde insan katıldı. SHP'li tarafların yanısıra sendikalar, halkevleri, dernekler ve halktan insanlar oluşturuyordu bu 50 bini. Organizasyondan yoksun olarak toplanan partili taraflarımızın, diğer devrimcilerin sayısı da oldukça fazlaydı.

Devrimciler atıkları sloganlarla karşı devrimci faşist SHP'nin mitingini, Partimizin mitingine çevirdiler. Sloganlarıyla Körfez'de çıkabilecek bir savaşın emperyalist ve haksız yönünü teşhir ettiler. Özal istifa sloganlarına "Kahrolsun Faşist Diktatörlük" diyerek karşılık verdiler. Ayrıca halk savaşımızı, faşist, muhbir ve MIT'çilerin cezalandırıldığı eylemlerimizi destekleyen, Kürdistan'daki faşist baskılara son verilmesini isteyen sloganlarda kullandılar.

Mitingin sona ermesinden sonra toplu halde sloganlar atarak yoldaki araçların önünden yaklaşık 1000-1500 kişilik bir kitle yürümeye başladı. Partili insanlarımız burda da "İşçilerin katili Patron-Ağa Devleti" gibi düzeni teşhire yönelik sloganlarını haykırdılar. (Kartal'a 1 km. varken kitleyi takip eden trafik polislerince farklı yöne kaydırıldı. Bu sırada 500-600 kişi kalan gruba Kartal girişine 400 m kala, yola barikat kuran faşist T.C.'nin kolluk kuvvetleri müdahale etti. Bunun üzerine bir kısım gösterici polise taşla saldırdı. Barikatta kullanılan çoğu oto tahrip edildi. Bu sırada T.C.'nin eli kanlı köpekleri göstericilere ateş açtı. Göstericilerden kurşunla yaralanan olmadı. Yakalananlar dövülerek gözaltına alındı. Katil kurşunlardan kaçarak demiryoluna çıkıp, Kartal'a kadar yürüyen iki bayan göstericiye trenin çarpması ve tren geçidinden düşmesi ile Yedigöller Cenk adlı arkadaşımız öldü, kardeşi ise ağır şekilde yaralandı. Tek gözünü kaybetti.

Bu mitingle halkımız ve bizler birkez daha gördük ki, hakim sınıf partisi ve onun uygulayıcılarının yükselen halk muhalefetine hiç tahammülleri yoktur. Onu engellemek ve bastırmak için en pervasız yollara başvurmaktan çekinmeyeceklerdir, çekinmiyorlar da. Bizde onlara; halkımızın ofkesini gösterecek eylemler düzenleyerek, sesimizi yükselterek gücümüzü göstermeliyiz. Mitingten sonra hiçbir açıklama yapmayarak düzen yanlısı, faşist yüzünü gösteren SHP'yi de her yerde teşhir etmeliyiz.

MITING ALANINDAN BİR İKK MUHABİRİ

Ülkemizin kararnamele yönetildiği, Kürt ulusunun üstündeki baskıların had safhaya ulaştığı, sokak ortasında, dağlarda, insanların sorgusuz sualsiz katledildiği, sosyalist basının tamamen susturulmak istendiği, kitle örgütlerinin kapatıldığı, Irak'ın Kuveyt'i işgal edilişle ülkenin de savaş ortamına itildiği, toplu sözleşmelerin tıkandığı, zam furçasının devam ettiği, enflasyonun %80'lerde seyrettiği günümüzde, Komitemiz olayların yakından takipçisi olarak

Partinin merkezi politikasına bağlı olarak yukarıdaki işçi ve emekçi halkımızın sorunlarını yeniden gözden geçirerek gücümüz oranında sendikalarda örgütlenme çalışmalarını sürdürürken mücadeleyi merkezileştirme anlayışı ile sendikaların içine dağılarak eylemlilikleri geliştirerek fiili önderlik görevini daha iyi gerçekleştirebilmek için şu görevleri karar altına aldı.

1- Savaş hali durumunda hakim sınıflar geri cepheyi sağlama almak için ilk başta alanımızda göze batmış sendikalar ve demokratik kitle örgütlerine karşı saldırıya geçecektir. Biz de buna göre yarı illegal faaliyetimizi illegal çalışmaya göre düzenlemeliyiz. Buna göre:

a) K. çalışmalarına ağırlık verme, b) Sen. lardan oluşan komitelerin, her işkolunda sen. çalışmayı aksatmayacak şekilde yeni insanlar tespit etme, Profosyonel sen. arkadaşların başına herhangi bir olumsuzluk gelirse, yenilerle taban örgütleme çalışmalarını sürdürme, yani işkolu düzeyinde sendika komitelerine işyerinden temsilci veya önderlik yapabilecek gelişmeye açık insanların alınması, c) İşyerlerinde kurulacak sen.k. çalışmalarına ağırlık vermek.

2- Ajitasyon-propaganda çalışmalarına hız vererek siyasal taleplerin yer aldığı Genel Grev örgütleme çalışmalarına hız vermek ve bunun şartlarını olgunlaştıracak eylem biçimlerini geliştirmek.

3- Birleşilebilecek güçlerle birleşerek Türk-İş'i zorlayacak daha güçlü kitlesel eylemler düzenlemek için çaba harcamak.

4- bulunduğumuz S.S.larda Tem. top. larını düzenleyerek savaş ve Genel Grev konusunda siyasal çalışmaları zaman geçirilmeden başlatmak. Evet bu kararlardan sonra gerçekleştirdiğimiz faaliyetler şunlardır:

Siyasi Faaliyetler:

Savaşla ilgili iki bildiri çıkarılıp bulunduğumuz işyerlerinde, bazılarında kısmi, bazılarında yeterli derecede dağıtımı gerçekleştirildi. Sendika şubelerine postalandı. Savaş ve G.G. ile ilgili taleplerinde içinde yer aldığı broşür çıkarılıp yüzün üzerinde dağıtımı gerçekleştirildi. Ayrıca peyder pey çıkarılıp dağıtımı sürdürülmeye çalışılmaktadır. 30-31 Ocak Türk-İş Başkanlar Kurulunun tabanın tepkisini bastırmak için ne idüğü belirsiz genel eylem düşüncesine alternatif G.G. düşüncemizi ifade eden Sendika Çağrı Bildirisi hazırlanıp sendika şubelerinin tamamına gönderildi. İst.Şub. tümüne verildi.

İşçiler, Emekçiler, Sendikacılar başlıklı bir bildiriye hazırlandı, ancak bir teknik hatadan dolayı dağıtımı çok sınırlı oldu.

Türk-İş'in 3 Ocak günü yapılacak eylem kararına ilişkin İ-E-S. başlıklı bir çağrı bildirisi hazırlanıp kısmi olarak dağıtımı sağlandı. İst. daki sendika şubelerine ulaştırıldı.

Pratikte gerçekleştirilen eylemler;

ANAP Hükümetinin, Meclisten savaşa girme kararını çıkarınca, Belediye-İş'te Hük.ti 2 saat üretimi durdurarak ihtar eylemi gerçekleştirildi. Buna diğer S.lar katılmadı.

Genel Maden İş grevini desteklemek için 2 saatlik üretimi durdurma ve Zonguldak ziyaretine kitlesel katılma eylemi gerçekleştirildi. Bu eylemin karara dönüşmesinde İst. Sendikalar Platformunda etkimiz oldu. Öneri bizimdi.

3 Ocak'ta sokaklarda, meydanlarda, devrimci gösterilerde anlayışımızı uygulamaya çalıştık. Kısmi de olsa bulunduğumuz yerlerde uygulandı. Ancak, tam başarılı olduğumuz söylenemez. 3 Ocak'ta Kazlıçeşme Deri-İş'te toplanan elli kişi ile Topkapı Demirkapı civarında Otomobil İş'e ve Türk Metal-İş'e bağlı grev ziyaretleri yıldı. Sayı yeterli olmadığı için sesli yürüyüş olmadı. Yine bağlı işçiler İkitelli'de 300 kişi ile yürüyüş yaparak (sesli) Borusan Grev ziyaretini gerçekleştirdi. Kağıthane bölgesinde Otomobil-İş'e bağlı Rabak Fab. toplanan işçiler Datel Fabrikasına giderek

orada birleşip sloganlı 300 civarında bir kitle ile yürüyerek Pil-Motor Fabrikası ziyaret edildi. Bir konuşma yapılarak yürüyüş ve ziyarete son verildi.

Belediye-İş önünde toparlanarak gerçekleşecek yürüyüş 1. nolu ve Beyoğlu Şubasının eylem kırıcı tavrıyla gerçekleşemedi. Bunda 11. no.lununda hataları vardır. Karara uyulmamıştır.

Beykoz tarafında gerçekleştirilen Deri-İş ve Kiristal-İş'in yürüyüş eyleminin gerçekleşmesinde fonksiyonumuz oldu. Özellikle Kiristal-İş yönetimi Türk-İş'e uyma yanlısı olan kişilerdir. Buna rağmen gerçekleştirildi. Tabii ki esas olarak tabanın böyle bir eylemden yana oluşu rol oynadı.

Petrol-İş genelde Türk-İş kararına uymuştur. Bulduğumuz Petrol-İş... Şb.de de merkezi tavrı esas alınmıştır. Anadolu yakasında tespit edilen Malazlar, Simtel grevlerine sesli yürüyüş ziyaretleri gerçekleşmedi. Singer ziyareti de sessiz olmuştur.

GREVCI SİMENS İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİ DEVAM EDİYOR

Ağustos ayında başlayan Otomobil-İş sendikası ve işveren sendikası MESS arasındaki toplu sözleşme görüşmeleri yaklaşık 4 ay sürdü. Bu dönem içinde sendikanın aldığı pasif eylem biçimleri, Devrimci Demokrat işçiler tarafından yetersiz bulundu. Aktif eylem biçimlerinin geliştirilmesi gerektiğini savundular ve reformist sendikayı eleştirdiler. Sendikanın aldığı sadece yemek boykotunu, Devrimci Demokrat işçiler fabrikanın dış tarafında yürüyüşlü alkışlı protesto ile yanıtladı. Devamında servislere inmeyerek, şehir merkezinden fabrikaya kadar kolkola yürüyerek geldiler ve bütün vardiyalar yarım saat geç işbayı yaptı.

Ayrıca, toplu sözleşme görüşmelerinin başlangıcından grev süresine kadar; sendika karar almadığı halde mesaiye gitmeye eylemi yapıldı. İşyeri mevcudu olan 1100 işçinin tamamı buna katıldı. Büyük başarı elde etti ve işverene zor anlar yaşattı.

İşveren sendikası MESS katı tutumunu devam ettirecek gerek maddi, gerekse idari maddelerde zorluk çıkardı ve sonuçta 26 Aralık 1990'da greve çıkıldı.

Greve çıkış çok coşkulu oldu. Davul zurna eşliğinde halaylar çekildi, sloganlar atıldı. Vardiyalardaki bütün işçiler fabrikanın önünde hazır bulunuyorlardı. Çeşitli konuşmalardan sonra, davul zurna eşliğinde halaylar çekildi ve bütün işçiler kolkola girerek yürüyüşe geçtiler. Şehir merkezine doğru topluca kolkola girerek yürüyen işçiler, hep bir ağızdan;

"İşçiler Elele, Genel Greve", "İşçi Memur Elele Genel Greve", "Emperyalist Savaşa Hayır", "Üreten Biz, Yöneten Biz Olacağız", "Babalar İşsiz Çocuklar Aç", "Çankayanın Şişmanı, İşçinin Düşmanı" gibi sloganlar atarak devam etti. Mudanya iskelesinde oluşan kalabalığın yanına gelindeğinde HALKIMIZ SAFLARA sloganı atıldı. Ve halktan insanlarda yürüyüşe katıldı ve 200 kişilik kitle çevredekiler tarafından alkışlandı. Yürüyüş Mudanya Otomobil İş Bölge Temsilciliği önünde başarılı bir şekilde sona erdi.

Grevin 18. ci gününde Siemens İşçileri Dayanışma Gecesi düzenlendi. Mudanya Belediye Dükün Salonunda yapılan geceye 1500 kişi katıldı. Geceye katılan sanatçılardan bazıları Kürtçe marş söylediler. Kitle "Kürdistan Faşizme mezar Olacak" sloganı attı.

Gece boyunca işçiler; "IŞÇI KÖYLÜ ELELE DEMOKRATİK DEVRİME", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "İşçinin Düşmanı Patron-Ağa Devleti", "İbolar Ölmez" sloganları atıldı.

Dayanışma gecesi büyük bir başarı ile tamamlandı.

ZİNCİRLER BOŞANDI, SARI SENDİKALARI DA EZECEĞİZİ

Bursa'da Karsan fabrikasının 14.01.1991 tarihinde greve çıkacağını öğrenen bütün Metal-İş kolundaki işçiler, fabrikanın önünde büyük bir kalabalık oluşturdu. Çevre illerden gelen işçilerde vardı. Yaklaşık 8000 işçi vardı.

Faşist sarı Türk-Metal Sendikası işçilerin sloganlarını engellemek için, kamyonun üzerine megafonlar hazırlamıştı. Ve sürekli olarak megafonla amaç saptırarak saçma sapan uygulamalar yapmaya çalıştı. Örneğin, işçilere çok, kalk yaptırarak en büyük Türk-Metal, en büyük M.Özbek ve anlamsız şarkılar söyletmeye çalıştı.

Devrimci Demokrat ve sınıf bilinçli işçiler, kitle ile diyalog kurdular ve "IŞÇILAR ÇÖKMEZ, PATRONLAR ÇÖKER" sloganını attılar. Faşist sendika, işçileri bir daha köktürmeye çalıştı. Hiç kimse çökmedi. Devrimci Demokrat ve sınıf bilinçli işçiler sloganlar atarak kitleyi etkilediler ve başarılı oldular. bu arada, "işçiler çökmez, patronlar çöker", "İşçiler Birleşin İktidara Yerleşin", "Üreten Biz, Yöneten Biz Olacağız", "Emperyalist Savaşa Hayır" sloganları atıldı.

Sarı sendika başkanı Özbek konuşması bittikten sonra işçiler yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş boyunca sloganlar atıldı. Ancak, 5 km. sonra polis barikat kurdu ve işçilerin yürüyüşüne engel oldu. İşçiler, polis barikatını aşip yürümek istiyorlardı. Ancak, faşist ÖZBEK, "aranızda pravakatorler var, sizi kışkırtıyorlar, onlara aldanmayın, sizi polisle kırşı karşıya getiriyorlar" diye engel oldu ve bilinçsiz işçileri etkiledi. Devrimci Demokrat ve sınıf bilinçli işçiler sloganlar atarak dağıldılar.

Buradan hareketle Türk Metal vb. sarı sendikalar, işçi sınıfının mücadelesini saptırmak için ellerinden gelen her türlü engeli göstermeye çalışmışlar. Faşist T.C. devletine işbirlikçi görevini yerine getirmeye çalışıyorlardı.

12 Eylül Askeri faşist cuntta ve devamındaki faşist Özal Hükümeti, işçilerin ekonomik haklarına kısıtlama getirdiği gibi, bütün demokratik haklarını zorla gasp etmiştir. Daha önce var olan Genel Grev ve dayanışma grevini yasaklamış, sadece hak alma grevini kısmi olarak tanımış. Bunu da çıkarttıkları anti-demokratik yasalarla adeta uygulanması imkansız hale getirilmiş, istediklerinde Yüksek Hakem Kurulu (YHK) vasıtası ile hak alma grevini erteleyebiliyorlar.

Bütün işçiler üretimden gelen gücünü kullanarak ve sınıfsal örgütlü mücadele vererek sınıf mücadelemize engel olan K.Patron Ağa Devletini tarihin çöplüğüne gömmeye el birliği ile caba gösterelim.

BURSA İKK İŞÇİ MUHABİRİ

İKK'YI OKU

OKUT

HABER GÖNDER !

KADINLAR GÖĞÜN YARISIDIR

Bir ses yükselir Dersim'in sarp, kayalık dağlarından. Yankı verir dört bir yana. Ulaşıyor yüreğe; hüznü, kiniyle. Bu bir inleyiş değil! Bir yakarış hiç değil!

Sevdalı ilkyaz çiçeğinin ölüme giderken yaktığı direniş türküsü bu! Onurlu mücadelesiyle göklere yükselirken, kızıl bayrağımızdaki şiarı haykıran kavga seasi bu...!

Toplumlar tirihi, toplumsal amaç ve inançları uğruna her türlü fedakarlığı göze almanın yüce örnekleri ile doludur. Bu yaşadığımız iğrenç ve aşağılık düzende; onuru, emeği savunan, zulme ve sömürüye başkaldıran, yani; insanın insanca yaşaması isteğini, kanı ve canı pahasına hayata geçirmeye çalışırken, bedeni yok edilen yüzlerce güzel insanımızdan biri Perihan yoldaş. Ölüme giderken geride kalanlara devrim bayrağını teslim eden kadın yoldaşımızın kavgası bize miras kaldı. Onu ileriye götürmek ve yüceltmek, tarihin bize yüklediği bir görevdir. Kadınların bu görevin bilinci ve sorumluluğu ile hareket ederek devrimci mücadelede yerini alması, her geçen gün önemini biraz daha belirginleştiriyor. Toplumumuzun kanayan yarası, kadın sorunu. Bu sadece kadının değil, erkeğinde sorunu. Yani toplumsal bir sorun. Çünkü, kadının köleliği, toplumda ikinci plana itilmesi, özel mülkiyetin ortaya çıkmasıyla başlamıştır. Gerek köleci, gerek feodal ve gerekse kapitalist toplum kadının köleliğinde göreceli farklılıklar getirmiş olsa da özünde kadının sorunu hiç değişmemiştir. Kadın yine sömürülen, ezilen, alınıp satılan bir meta olarak görülmüştür. Onun kadın olmadan önce insan olduğu gerçeği sürekli gözardı edilmiştir. Geçen onca tarihsel dönem zarkında kadın ilkel kölelikten ancak modern köleliğe terfi edebilmiştir.

Günümüz toplumunda kadının üzerindeki baskı ve zulme karşı küçük burjuva aydınları, feministler, demokrat hümanistler vb. sorunun özüne inmeden kısıyından, köşesinden değindiler. Olayı sınıf sorunundan ayrı, kadın-erkek sorunu olarak ele alıp, özünden saptırmaya çalıştılar. ayrıca, devrimci hareketler, "Kadınlar katılmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadınlar kurtulmaz" demelerine rağmen bunu yeterince bilince çıkarıp, pratik yaşama geçiremediler. Bu da anti-ML akımların güçlenmesine neden oldu. Fakat şu bir gerçek ki doğru olmayan düşünceler uzun süreli hayat bulup yaşayamazlar. Aslıolan doğrudur. Hayat

GİDERKEN

*Avuçlarımın içinde akıp gidiyor yaşam
Bir tutabilsem kaçanı
Herşeyin sonu yakın, biliyorum
Ardında yüzbin özlem, yüzbin umut
-İlkyazda çiçeklenen ak umutlarım sizi seviyorum-
Ve başlayıp bitmeyen, hiç başlamamış
Bir nice şey bırakıyorum.
Canlarım, yoldaşlar!
Sizlerle birlikte yaşayamadıklarımı
Yaşanmış sayıyorum.*

Geride bıraktıklarına MERHABA

Sizlere arkama bakmadan HOŞÇAKALIN diyorum.

K.Bozaklar

bulacak alan da doğrudur.

Ülkemizde zulmün kol gezdiği, fırtınalı bir on yıllık süreç yaşandı. Bu süreçte devrimci mücadeleye katılan ya da katılmayan zorbalığı, zulmü kendi benliğinde hissetti, kimileri de oldukça yoğun bir şekilde yaşadı. 12 Eylül'de birçok devrimci kadın işkencelere maruz kaldı, tutuklandı veya öldürüldü. Bu oran erkeklere nazaran oldukça azdı. Kadın veya erkek olsun tutuklanan, öldürülen, işkence gören ya kınları olan, kadınlar yaşanan toplumsal gerçekliği bütün açıklığıyla gördüler. Gerek kurtuluşunun devrimle olacağını bilince çıkarıp devrimci mücadele veren yakınlarını görerek, onlara duydukları sempati ve yakınlık sonucu devrimci mücadeleye katılan kadın sayısı arttı. Kadın sorunu, 12 Eylül sürecinden sonra yoğun bir şekilde gündeme geldi. Geçmişte bu konuda yapılan hataları aşma, eksiklikleri giderme çabasına girmemiz bakımından olumlu gelişmeler sağlandı. Kimileri de sorunu sınıf sorunundan ayrı ele alarak burjuvaziyle uzlaşma yoluna gitti. Yine de gelişen aşama olumlu, fakat oldukça yetersiz.

Her türlü gericiliğe, yozluğa karşı çıkarak bunlardan kendisini arındırarak gerçek kurtuluşunun devrimle olacağını bilince çıkararak bir avuç kadınımdan biri olan Perihan yoldaşımızın somut örneği bütün açıklığıyla karşımızda. Ona sahip çıkmanın yolu; devrimci mücadeleye dört elle sarılmaktan geçer! Erkeğin yardımcısı olarak değil yan yana omuz omuza mücadele etmekten geçer! Ancak o zaman eşit şartlar altında ayakta durabilmenin tadına varılır. İşte o zaman eşit ve özgürce, kadın ile erkeğin yaşamını birlikte kucaklamalarının güzelliği görülebilir.

Perihan yoldaşın mücadelesinden çıkarmamız gereken ders budur. Yaşamı bilinçli olarak yorumlamak ve değiştirmek isteyen her kadın, kavganın orta yerinde yer almalı. Erkeği ile birlikte yürümeli zulmün, zorbalığın ve çirkinliğin üzerine ve unutmamalıdır; "Göğün yarısını omuzlayan kadınlardır. "

Okuyucu Mektupları :

Parti Uyesi bir Yoldaş'ın
İKK'nin içeriği ve teknik yanına
ilişkin gönderdiği bir mektubu aşağıda
yayınliyoruz.

İKK, Mart 90'dan beri düzenli çıkmaktadır. Bu Partimiz açısından olumlu bir gelişmedir. Çünkü İKK, Türkiye'de bizzat mücadele içinde hazırlanmaktadır. Parti militanlarının siyasi, örgütsel, pratik görevlerinin yanısıra bunu da üstlenmeleri, yaşadığımız yoğun sınıf mücadelesi ve savaş koşullarında önemlidir. Ancak, bu İKK'nin herşeyi ile tam ve eksiksiz olduğu anlamına gelmemektedir. Amacımız yapıcı eleştirilerimizin yanısıra önerilerimizle İKK'nin daha olumlu bir rotaya sokulması kaygısıdır.

Başta İKK Yazı Kurulu'nun sağlıklı oturtulamayışı veya çalıştırılmaması en ciddi olumsuzlukların kaynağıdır. Bunu bilince çıkarmalıyız. Açıkça teslim etmeliyiz ki, Yazı Kurulu'nun oturtulamayışı yazıların düzensizliğini, gereken yazıların gereken sayılarda olmayışını, yazılardaki denetimsizliği, baştan savma dergiciliği beraberinde getirmektedir. Yayın organının önemi ele alındığında bunu, affedilmez bir gayri ciddilik olarak değerlendirebiliriz. Biz yapı, örgüt, dernek, bir yayın organı çıkaracaksa, ilk oluşturacağı birim yazı kuruludur. Bu yoksa herşey var demektir! Bence hataların ve eksikliklerin kaynağı budur.

Geçmiş (Mart '90 la beraber çıkan 10 sayı ve 4 özel sayı) sayılarda birçok hata ve eksiklikler olmasına karşın, bu uzun süreçte belli eksik ve hatalara karşın gerekli-yetkili yerlere belli eleştiri ve uyarılarda bulunuldu. Belli bir deneyim kazanıldığı inancındayız. Ben burada geçmiş çıkan bu sayıları eleştirmek yerine son sayıyı (97 sayı-Ocak-) baz olarak değerlendirme yapmak istiyorum.

1- İKK'nin kapağındaki: İKK logosu (İşçi Köylü Kurtuluşu yazılı başlık) bazen düzgün ve iyi çıkmasına karşın, genelde baştan savma çıkmaktadır. Bazen amblem hatalı, bazen sayısı yanlış yazılmış, bazen de son sayıda olduğu gibi silik ve çoğaltım yapılanca okunamaz duruma gelecek haldedir.

Bir dergiye ilk çekiciliği ve ciddiliği veren, gösteren kapak olunca bunun üzerinde durmayı gereksiz kıldığı açıktır sanırım.

2- Kapak başlıkları genellikle aynı içerikte ve birbirine benzer konulmaktadır. Gerekirse konmaz değil, ancak kapak başlığı dergiye bir anlamda damgasını vuracak önem arzeder. Bunun iyi seçilmesi gerekir. O an akla gelen iki cümle değil, üzerinde düşünülmeli ve konuya/gündeme vurucu bir işlevi olmalıdır.

3- Baş yazı, o ayın en önemli dünya ve ülke sorununu içermelidir. Tabii, baş yazı uzun uzadıya teorik, yorumlardan kaçınıp kısa ve öz bir biçimde ele alınmalıdır. Baş yazının yönlendirici ve ana noktayı hedeflemesi anlamında uzun uzadıya ele alınması konudan sapmayı beraberinde getirir.

4- İKK legal bir dergi değildir. İlegal komünist kitle yayın organıdır. Yayın içindeki sayfaların ortasında legal yayınlarda olduğu gibi kare (önemli yazılar tekrar edildiği) küpür konulması doğru değildir. İlegal yayın organı olması itibarıyla dergideki her bir boşluğun dikkatli kullanılması ve gereksiz bu tip şeylerle doldurulmaması gerekmektedir.

5- Dergideki "mücadele alanlarından" köşesi gerekli ve doğrudur. Ancak, sanki pek önemli değilmiş gibi gözük-

meyen bir başlık atılmaktadır. "Mücadele alanlarından" bölümünde verilen Parti haberleridir. Partimizin haberleri (cezalandırma, yapılan bir eylem, bir gösteri vs.) çok küçük, burjuva basınından farksız bir biçimde nedenleri, nasıl gerçekleştiği, sonuçları, hedefleri irdelenmemektedir. En azından bazıları için bu saptama gereklidir. Örneğin, bir Ata BURCU eylemi dört paragraf ve bu dört paragraf 26 satırda toplanmış, kenara köşeye sıkışmış. Baktığımızda, bir Ata Burcu eylemi Partimiz ve devrimimiz açısından önemli ve önemli olduğu kadarda halkımıza, devrimci demokratlara umut, coşku veren bir eylemdir. Bunun İstanbul'da yarattığı olumlu etki anlatılamaz. Ata Burcu tescilli, işkenceci bir halk düşmanıdır. 12 Eylül'lü İstanbul'da yaşayanlar bu halk düşmanını iyi tanır. Partimiz gerillaları bunu iyi tespit edip, gerçekten yapılan en iyi, doğru hedefe yönelen eylemlerden biridir. Ancak, İKK buna gereken önemi pratikte vermeyerek niyeti ne olursa olsun burjuva basınından daha geriye dönmüştür. Bu tip haberleri burjuva basını vermemesi veya gereken önemi göstermemesini manlayabiliyoruz. Ancak, kendi yayın organımızın bu duruma düşmesini anlamıyor ve kabul edemiyoruz.

6- Yazılar arası kopukluk sorunu bunların düzenlenmesine kafa yorulmamasından başka anlama gelmez. Örneğin, "Mücadele Alanlarından" bölümündeki "İst. DGM Duruşmalarından haberler" başlıklı yazının, İKK'nin 9. sayfasında bir savunma dilekçesinden sözediliyor. Bu dilekçe kimindir? Sonunda "Yaşasın Firar Eylemimiz" diyor, aynı zamanda yazının içinde de; ne firarı, kimin firarı bu belli değil. Yanılmıyorsak, Partimiz tarafından İst. Sağmacılar Cezaevinden Şubat 1980'de kaçırılan idam mahkumu Cemal KESER'in firarından sözediliyor. Ancak, bunu oradan kestirmek oldukça güç veya kitle yayın organında kitlelerin bulabileceği bir bulmaca değil. Bu tip kopuklukları engellemek için neyi ne için koyduğumuzu, yazıların kontrolünü mutlaka yapmalıyız.

7- "İşçi Dünyasından" bölümü İKK'da oturmuş gibidir. Ancak, sınıfın sorunlarına daha bir eğilmek gerekiyor. Örneğin, Zonguldak madencilerinin Ocak ayının başındaki (4 Ocak) başlattıkları yürüyüşle yer yerinden oynadı. Türkiye'nin olduğu kadar dünyanın da gündemine giriverdi. Hatta ülkemizde bir an Körfez Krizi ve savaşı tali plana itildi. Ama İKK'da bu yürüyüş öncesi Zonguldak'a yapılan bir dayanışma eylemini maktarmakla yetinilmiş. Bu bağışlanamaz bir hata.

"Eğitim Köşesi" bölümü açılmış, bu olumludur. Daha önce olması gerekirdi. Belli bir boşluğu dolduracağı açıktır.

"Askeri Sorunlar Dizisi" bölümü yerine oturmuş görünmüyor. Olumlu bir gidişi var. Ancak, bu bölümde daha çok askeri meselelerin teorik yanları ele alınarak işlenmelidir.

"Kadınlar Göğün Yarısıdır" başlıklı yazının bulunduğu bölüm, bildiğim kadarıyla bundan böyle İKK'da kadın sorunlarının işlendiği sürekli bir bölüm (köşe) olacaktı. Ama yızıyı hazırlayan veya koyan bunu unutmuş (bilmiyor da olabilir) ki bir bildiri gibi yayınlamış, bir köşeye benzetmek için ufak bir çaba harcanmamış. (Resim sonradan ekleniyor)

"Zindan Günlüğü" köşesinde "Direnenler Anlatıyor" başlığı altında şubede komünist tavır açısından görevini

DEVİRİMCİ, YURTSEVER HAREKETLERE VE DEVİRİMCİ-DEMOKRAT KAMUOYUNA

Irak'ın Kuveyt'i işgal ve ilhak etmesi akabinde, bunu bahane ederek emperyalist güçlerin Ortadoğu'yu işgal etmesiyle başlayan ve kamuoyunda "Körfez Krizi" olarak adlandırılan gelişmelerle birlikte, Partimiz MK'mız tarafından; bölgedeki ve ülkemizdeki yeni konjüktüre uygun olarak, emperyalist savaşı engelleme, engellenemediği durumda da "Emperyalist Savaşı Devrimci İç Savaşa Çevir"-me perspektifi, Partimizin içinden geçtiğimiz süreçte temel siyasi taktiği olarak belirlenmiştir. Bunun akabinde de, bu siyasetin aktif olarak sürdürülmesinde, tüm devrimci illegal örgütlenmelere; dönemin gerektirdiği ve TDH'nin önüne devrimci bir görev olarak koyduğu, devrimci güçler arası eylem birliğinin koşullarının yaratılması çağrısında bulunulmuştur.

Tek tek devrimci örgütlere (ulaşabildiğimiz) çağrı mektubu gönderilmesiyle birlikte, çağrının ulaşmadığı kesimler içinde İKK'nın Eylül sayısında "devrimci örgütlere" başlığı altında açık çağrı metni yayınlanmıştır.

Partimiz TKP/ML, bu çağrısını kuru bir söylem ya da tarihsel bir görevi yerine getirmiş görünmek için değil, tersine bunun önemini ve gerekliliğinin bilincinde olarak gündeme getirmiş ve pratikte de, diğer devrimci yapıların toplanması ve birliğin en kısa zamanda oluşması için ısrarlı bir şekilde bu çabalarını sürdürerek, içinden geçtiğimiz tarihsel süreçte devrimci eylem birliği anlayışındaki samimiyetini, ortaya açık olarak koymuştur.

Konunun aciliyeti ve önemi açısından diğer devrimci örgütlerle ilişkiyi sürdürmek için, özel görev örgütlenmesi yapılmıştır. Bu örgütlenmemiz aracılığıyla, yaklaşık 3 aylık bir süre boyunca gerekli ciddiyet, sorumluluk ve disiplin altında ısrarla çaba sarfedildiği halde, ne yazık ki, bu konuda atılan adımlar bir sonuca ulaşmamıştır.

İlk olarak ilişki sağlayabildiğimiz TKP/ML HAREKETİ ve TDKP'yle görüşülmüştür. Merkezi-temsilcilik düzeyinde yapılan görüşmelerde gerek TKP/ML HAREKETİ'nden, gerekse TDKP'den gelen temsilci arkadaşlara Partimizin çağrısı iletilerek, bu konuda tavır takınmaları istenmiştir. Her iki siyasi oluşumdan gelen arkadaşlar, "Bu konuda kendilerinin de kararları ve çağrıları olduğu"nu belirterek Partimizin çağrısını olumlu bulduklarını belirtmeleri üzerine, bundan sonra bu 3.lü yapı arasında bir koordinasyon kurarak, diğer devrimci gruplara ulaşma ve ortak çağrımız olarak en kısa zamanda "eylem birliği platformu"nu oluşturma kararı alınmıştır.

Bunun hemen arkasından TKİH ve TDKİH'le bağlantı kurulmuş ve bu arkadaşlarda bu perspektifi kendilerinin de doğru bulduklarını ve bu yönlü bir çaba göttüklerini belirtmeleri üzerine düzeanlı bağlar kurulmuştur.

Ayrıca, TİKB, Kuvilcım çevresi, Dev-Sol, PKK, TKP-B, DKP, Dev-Yol ile bağlantı kurulmaya çalışılmış; bunlardan TİKB'den olumlu bir cevap alınmıştır. TKP-B ve DKP ile bağlantı sağlanamadığından görüşme yapılamamıştır.

Dev-Yol çevresi "kendilerinin merkezi bir yapılarının olmadığını, bu yüzden merkezi düzeyde katılamayacaklarını, ancak DKO (Demokratik Kitle Örgütleri) çerçevesinde bulunulan yerlerde "ortak hareket edebileceklerini" belirtmiştir.

Kuvilcım çevresinden, TDKP kanalıyla bağlantı kurulan bir grup ise (D.M.) çağrıyla olumlu bulmasına karşın, diğer devrimci örgütlere gitme noktasında "bu sizin çağrınız, sizin götürmeniz lazım" yönlü gayri-siyasi bir tutum içine girerek, anlayışta doğru gördüğü bir oluşumu pratikte terk

eğilimi göstermesi üzerine bu çevreyle ilişki sağlanamamıştır.

Dev-Sol ise gerek TDKP, gerekse de Partimiz tarafından yollanan görüşme taleplerini gerekçe sayılamayacak "gerekçelerle" red etmiştir. Bu konuda yazılı ve sözlü bir tavır koymayarak "bekle gör" tavrına bürünmüştür. Özellikle, Dev-Sol'un yayın organlarında herkesten çok "birlikçi" bir eğilim sergilemesine karşın, Partimizin ve diğer devrimcilerin çağrısına karşı sessiz kalması düşündürücüdür. Bu konuda eğer bizlerde yanlış bir imaj olmuşsa, bunu silmenin kanımızca en iyi yolu; en kısa zamanda devrimci eylem birliği, çağrımız karşısında açık bir tavır takınmaları olacaktır.

PKK'ya ise TDKP kanalıyla yurtdışından haber gönderilmesine karşın, net bir cevap henüz gelmemiştir.

DABK grubuyla bağlantı kurulmasına karşın, objektif nedenlerle görüşme yapılamadan ilişki tekrar kopmuştur.

Tüm bu gelişmeler içerisinde, özellikle dikkat çekmek istediğimiz bir hususta TDKP'nin tavrıdır.

Başlangıçta TKP/ML Hareketi ve TDKP ile oluşturulan çekirdek oluşum içindeyken, her iki grubunda devrimci eylem birliği noktasında istekli ve disiplinli bir tavır sergilemelerine karşın, TDKP'nin aniden hiçbir açıklama ve gerekçe göstermeden randevuya gelmeyip ilişkileri koparması ve ardından 2 kez haber gönderip (ki haber ulaşmıştır) randevu alınmasına karşın, randevuya gelmemeleri bizleri üzmüştür. Üstelik de hiçbir açıklama getirmemeleri düşündürücüdür. TDKP ve TKP/ML Hareketi ile olan ilk toplantılarda "5-6 siyasi grubun yeterli olmadığı, (TKİH ve TDKİH'le birlikte) birliğin çerçevesinin geniş tutulması için tekrar çaba gösterilmesi; ancak diğer örgütlerden net bir cevap (olumlu yada olumsuz) gelince oturma net yapılacakları kararlaştırmamız gerektiği" ortaya koyulmasına karşın, TDKP'nin aniden ve bir açıklama getirme gereği bile duymadan çekilmesi, birlik istemelerinin samimiyeti konusunda bizleri düşünmeye itmiştir.

TDKP bu tavırlarının gerekçesini Partimize iletmeli ve eğer çağrıları hala gündemdeyse, yeniden, disiplinli olmak kaydıyla ilişki kurmaya açık olduğumuzu bilmelidir.

TÜM DEVİRİMCİ GRUPLARA

Partimiz TKP/ML, içinde bulunduğumuz şartlarda devrimci eylem birliğinin önemi konusunda ısrarlı ve samimidir. Bu bir iyiniyet girişimi değil, somut koşulların somut analizinin yüklediği devrimci bir görevdir. Bugün için bunun önemi bilinç üstüne çıkmamış olsada, ilerki süreçte birlik kendisini dayatacaktır. Ancak, sorun kafayı duvara vurduktan sonra değil, gelişmeleri önceden doğru kavrayıp gerekli önlemleri zamanında almak ve devrimci öncülüğe ve öngörüye uygun davranmak sorunudur.

Bu bilinçle devrimciler arası eylem birliği anlayışını halen sürdürmekte kararlıyız. Bu çağrımız yine geçerlidir. Bunun önemini bilincine varmış tüm devrimci gruplar partimiz TKP/ML'nin çağrısına yazılı ve net cevap vermeli, sorun görmemezlikten gelinmemelidir.

İçinden geçtiğimiz tarihsel kesit, bugün için her zamankinden daha çok tehlike ve fırsatlarla doludur.

TDH'nin (Tür.Dev.Hareketi) yetinip, ayağa kalmaması demek, karşı-deverimin statükosunu sağlamlaştırması ve devrimci gelişmeyi ezmesi demektir.

Tek tek cılız başkaldırıların A/P'dan öteye gitmeyen etkisi ve sınırları tartışılır olan güdük gösterilerin görev savsaklamaktan başka bir anlam (objektif olarak) taşımadığı görülmelidir.

Şimdi sorun, devrimin uğuldayan sesini, kulaklarda ve

Okuyucu mektupları

Baştarafı Sf.14'te

layıkıyla yerine geteremeyen, ama bu noktada da samimi-yetini, ezikliğini ve o anki durumunu açık yüreklilikle ortaya koyarak bunu aşma noktasında olumlu bir adım atan yoldaşımızın yazısı yayınlanmış. Bu da okunmadan, dikkatsiz bir biçimde yerleştirilmiş sanıyorum. Çünkü, başka bir şey olamaz. "direnenler Anlatıyor" başlığı yazının içeriği ile çelişiyor ve ciddi bir hata. Ayrıca "Zindan Günlüğü" başlığı da unutulmuş, sonradan eklendi. Ama yamalı bohça misali böyle olmaz.

8- İKK'da yayınlanan yazıların denetimi sorunu tam bir fiyaskoya dönüştü demek abartı olmaz sanırım. Birçok konu üzerinde daha sonradan yanlış yaptık, okunmamış vs. gibi gerekçeler getirilmemelidir. Suç kabahatinden büyük olur. Yazıların denetimi sorunu, yazıların okunup kontrol edilmesi bir görev, bütünün bir parçası görülmeyp, yük, angarya olarak görülürse böyle olur. Siyasi hata ve gaf, eksiklikler, kopukluklar vs. İKK'nın kaderi (!) olmaya başladı. Örneğin, "Partizan Günlüğü" bölümündeki "Gerillacılık" başlıklı yazı tam anlamıyla Partiyi küçük düşüren, Parti ile alay eden, sanki Parti dışında Partiyi yıpratmak için yazılmış bir yazıdır. İşin kötüsü yazının sahibi "Bir Gerilla Komutanıdır" Hadi bu "Gerilla Komutanı" yaşadığı sorunları böylesine bir "iyi niyetli" dille yazdı. İKK çıkarana bunu bu haliyle nasıl yabıtı. Hem de yazının bu haliyle yayınlanmaması noktasında uyarıldığı halde.... Büyük olasılıkla, yazıyı İKK'ya koyan bunu okumadı. Uyarıyı da, o yazı öze-linde söylendiğini okumadığı için unuttu. Bu gerçekten

gayri ciddiliktir. Başka hiç bir ad bulamıyorum. (Son anda düzeltildi)

Ocak sayısına ilişkin (tabi diğerleriyle bağlantılı olarak) söyleyeceklerim bunlar. Ama kanayan bir yaraya daha parmak basmadan geçemeyeceğim. O da, kelime yazım, imla hataları ve yazı düzenleme hataları noktasındadır. Her sa-yıda bunları asgariye indirip gittikçe yok edileceğine yara-maz çocuklar gibi bunu yapma da (hata da) ısrar ediyor. Sanıyorum bu da bu işe verilen önemle ilintili olsa gerek.

Kısaca eleştiri ve önerilerim bunlar. Ben bunu görevim olarak kabul ederek yaptım. Tabi madalyonun tersi İKK'ya yazı yollama noktasında da sorumluluğumu yerine getirmeye çalışıyorum. Ama, bu konuda da kendimi dahi tatmin edemiyorum. Bu faaliyetteki yoğunluktan kaynaklansa da yeterli bir gerekçe kabul edilemez. Tüm yoldaşlar bu konu-da şapkasını çıkartıp önüne koymalı, eleştiri getirirken biz ne yaptık, nasıl destekledik sorusuna da yanıt vermelidir. Örneğin, bir KBK, bir YDB bunun vebalinden kurtulamaya-cak alanlardır. Bu ayrı bir yazı ve ayrı bir zemini gerektirdiği için geçiyorum.

Başarılar,
Yş.ça selamlar
Bir parti üyesi
18.1.1991

"Bir Japon binbaşı, ölümünden önce verdiği ye-minli ifadede 1937'de Çin kenti NANKİNG'in ele geçirilmesi sırasında 150 bin Çinliyi ırmağa at tıklarını söyledi" (15 Aralık 1990 Hürriyet)

BİR HABER, BİR YORUM;

Bu haber gazetelerin hemen hemen tümünde yer aldı. Fakat emperyalist yayın tekelleri ve ülkemizdeki uzantıları bu haberi öylesine "önemsiz" saymışlar ki kimsenin farkedemeyeceği şekil-de küçük puntolarla ve tek sütun halinde son sayfalarında ver-diler. Emperyalizmin "barış"çı kesildiği ve dünya halkları karşısın-da "Barışsever" rolleriyle çıkmaya başladığı şu dönem içinde bu daha çarpıcı bir görünüm içeriyor.

Emperyalizm tarih sahnesine çıktığı andan başlayarak halk-lara ölüm, zulüm, kan ve barut vermiştir. İki dünya savaşı yaşayan dünyamız emperyalizmin bu savaşları daha fazla sömürü alanı, daha çok kar uğruna gerçekleştirmiştir bu savaşları. Bölgesel sa-vaşlar da emperyalizmin hegomonya mücadelesinden kaynak-lanmaktadır.

Savaşırsız ve sömürsüz bir dünyayı hedefleyen komünistleri

bilinçlerde güçlü bir volkana çevirmek; kitleleşel baş-kaldırının ve gösterilerin önlenemez yükselişi için her za-mankinden daha nazik ve önemli bir tarzda, devrimci güç birliğini yaratma sorunudur.

Tüm devrimci gruplar vakit geçirmeksizin, bu bilinç ve sorumluluk içinde davranmak ve tavırlarını açık olarak be-lirterek, Partimiz TKP/ML ve Birlik'te samimi bulunduğu-muz TKP/ML Hareketi, TKİH, TDKİH çevresiyle bağlantı ku-rarak, tarihsel sorumluluklarını yerine getirmelidir.

katalamak için en küçük bir olayı manşetlere çıkaran emperyalist yayın tekelleri neden yapıyor bunu dersiniz? Elbette komünistleri kitleleri gözünde birer "zalim" göstermek içindir.

Çok uzaklara gitmeyelim. Yakın tarihimizde sıkça örneklerini gördüğümüz "vahşet" çıçıkları, sonradan anlaşılıyor ki, hiç te emperyalist yayın tekellerinin ileri sürdüğü gibi değil. Romanya'da Çavuşesku iktidarını yitkilerinde yüzbinlerce ölüden söz edi-yorlardı emperyalist yayın tekelleri. Sonradan anlaşıldı ki bu sayı bir kaç onu geçmiyor. Kambuçya'da Pol Pot'un "canavarlığı"-ndan söz etti emperyalizmin iletişim kanalları. Saddam'ın Ha-lepçe'sinden ise yine örneğini gördüğümüz birkaç satırla geçiştir-diler. Ne zaman ki Saddam Kuveyt'i işgal etti, hemen ardından başladılar, "manyak bir katil" olduğundan dem vurmaya.

Emperyalizmin uşak yönetimleri diktatörler her gün oluk oluk kan akıtırken suspus olan bu yayın tekelleri, Stalin'in "zalimliği"ni, "canavarlığı"ni, "gaddarlığı"ni her an tekrarlıyorlar.

Amaçlanan hep aynı sonuçtur. Halkların mücadelesini kara-lamak. Komünistleri kitlelere birer "kan içici" gibi göstermek, oy-sa emperyalizm hergün dünyanın dörtbir yanında proleteryanın ve yoksul halkların kanını emmeye devam ediyor. Bir yandan dünya halklarına artık "barış sürecine girildiği", "soğuk savaşın sona erdiği" mesajlarını yayınlarken, öte yandan Irak'ın Kuveyt'i işgalini bahane ederek, Ortadoğu'da kapsamlı bir savaş yığınağı yaparak Ortadoğu halklarının kanını akıtmayı hedeflemektedir.

Emperyalizmin "barışçılığı" sahtedir. O dünya halklarını sömürebilmek için her türlü vahşeti uygulamaktan kaçınmaya-caktır. Emperyalist paylaşım savaşları 60-70 milyon insanın yok olmasına, bir o kadarının da sakat kalmasına yol açmıştır. Yıkılan kentler, harap olan ülkeler cabası. Ödenen savaş tazminatları emperyalizmin kar hanesine yazılırken, bu tazminatları ödemek için voksul halklar daha bir azgın sömürüye maruz kalmışlardır. Evet, bir haber neler getiriyor aklı. Biz komünistler de emperyaliz-min iğrenç yüzünü halklara sergilemeliyiz.

ASKERİ SORUNLAR

ŞEHİRLERDE ASKERİ ÖRGÜTLENMENİN ÖNEMİ ÜZERİNE

Partimizin şehirlerdeki askeri çizgisinin esası, kırsal alandaki mücadeleye destek temelindedir. Yani, kırsal alanda gerilla birlikleri temelinde askeri örgütlenme yapılrken ve örgütlenmenin esası bu minval üzerinde oluşturulurken, şehirlerde gerilla birlikleri örgütlenmesi talidir. Şehir örgütlenmesinin ihtiyaçlarını karşılama ve düşmana şehirlerde de askeri olarak bindirme temeli üzerinde yük-selir. Ancak, görüldüğü kadarıyla, şehirlerdeki askeri örgütlenme küçümsenmekte, parti çizgisi bu noktada yanlış kavranmaktadır.

Şehirlerdeki çalışma ve örgütlenmelerimiz ayaklanma üzerine oturtulurken, askeri örgütlenmelerde ayaklanmalara hizmet edecek temelde ele alınmak zorundadır. Bu anlamda da, şehirlerdeki askeri örgütlenmenin önemi küçümsenemez.

Şehirlerdeki askeri örgütlenme kırsal alandaki mücadeleyi destekleme ve şehirlerdeki ayaklanmalara hizmet temelinde ele alındığına göre, salt bir kaç eylem için örgütlenme yapılamaz. Soruna uzun vadeli bakarak, şehirlerdeki askeri örgütlenmeleri çoğaltmakla karşı karşıyayız. Özellikle ülkemizin siyasal ve toplumsal yapısından kaynaklanan olgulardan dolayı, askeri eylemlerin kitleler üzerinde bıraktığı iz ve kitleleri dönüştürücü özelliği dikkate alınırsa, askeri birimlerin çoğaltılmasının gerekliliğini kendiliğinden ortaya koymaktadır.

Ayrıca, şehirlerde düşmana yönelik ağır askeri eylemlerin yoğunlaşması, düşmanı en güçlü olduğu alanlarda da yıpratma ve bu alanlarda da onu rahat bırakmayarak, kırsal alandaki mücadelenin gelişmesine hizmet etme açısından anlamı büyüktür. Düşman, en güçlü olduğu alanlarda rahat olmamalıdır. Bir taraftan kitlesel eylemleri geliştirirken, diğer yandan askeri açıdan da yıpratarak, düşmanı çok yönlü bir mücadelenin içine çekip, güçlerinin bölünmesine hizmet etmek gerekiyor. Ayrıca, büyük metropollerdeki askeri eylemler düşmanın moralini daha da bozmakta ve kitleler üzerinde olumlu bir sempati bırakmaktadır. Kitleler üzerinde salt olumlu sempati bırakmakla kalmıyor, aynı zamanda, kitlelerin devrimcileşmesine ve örgütlenmesine de hizmet ediyor. Bu özelliğini görmek gerekiyor.

Düşmana "kontrolüm altında" dediği noktada bindirmek, düşman için büyük bir moral bozukluğudur. Bu da büyük şehirlerdeki askeri eylemlerle sağlanır. Tabi salt askeri eylem değil, kitle hareketleri daha büyük önem kazanmaktadır. Ancak bizim burada tartıştığımız nokta askeri eylemler olduğu için, birincisinin önemi üzerinde durmuyoruz. Askeri eylemler, salt işkenceci ve bazı azıllık halk düşman-

larını cezalandırmayla sınırlı değildir. Mücadele sürecinde bunların önemi azalacak, esas olarak ekonomik ve siyasal yıpratmalara ve tahriplere dönük eylemler yerini alacaktır. Ama, işkenceci ve azıllık halk düşmanlarının cezalandırılmaları da diğeri kadar önemlidir. Düşmanın uşaklarının uykusunu kaçırmakta, çalışmalarını büyük oranda engellemektedir. Cezalandırma eylemlerinde dikkat edilmesi gereken nokta; işkenceciliği ve halk düşmanlığı ayyuka çıkmış, geniş kitleler ezinde teşhir olmuş kişiler hedef alınmalıdır. En azından öncelik bunlara verilmelidir. Teşhir olmamış kişilerin cezalandırılması kitleler nezdinde olumlu bir etki bırakmaz. Bu konuda zamanlama hataları yapılmaktadır. Partimizin eylemleri kitleler de, "eylem için eylem yapıyorlar" anlayışı bırakmamalı. Partimizin yaptığı eylemler kitlelerde olumlu etkiler bırakmalıdır.

Şehirlerde, bölge organlarına bağlı profesyonel askeri birimlerin yanında, yerel parti organlarına bağlı askeri birimlerde oluşturulmalıdır. Gençlik, işçi ve diğer birimlerin askeri birimlerinin oluşturulması, patinin askeri kampanyaları döneminde daha çok saldırılarını gerçekleştirilmesine önemli katkıları olacaktır. Bunun dışında yerel parti organlarının askeri birim oluşturmaları bir zorunluluk olarak ele alınmalı, partinin şehirlerdeki askeri çizgisini yerine getirmekle görevlendirilmeli, bunların bir kısmı profesyonel olurken, bir kısmı üretime bağlı olmalıdır. Bunları gerçekleştirilmeyen yerel parti organları görevlerini tam olarak yerine getiremezler. Bir taraftan partimiz yarı askeri örgüt derken, diğer yandan bu tür örgütlenmelere gitmek tezat teşkil etmektedir. Silahlı mücadeleyi kendine temel almış olan bir parti bu tür örgütlenmeleri zaman geçirmeden gerçekleştirmelidir.

Öte yandan yanlış bir anlayış üzerinde de durmak gerekli oldu. Bazı parti organları, "askeri eylemler bizim işimiz değil" anlayışı içinde olduğu görülüyor. Bunu "ihtisaslaşmaya" dayandırarak ileri sürmelerine karşın, sorunu yanlış kavramalarından kaynaklanıyor. Yerel parti organları salt kendilerinin görevli olduğu işleri yapmakla yetinmeleri bürokratik bir anlayışın ürünüdür. Askeri görevlerinin olduğunu da unutmamalı. Daha doğrusu yarı askeri parti organları olduğunu unutmamalıdır. Savaş içinde olan bir partinin tüm üyeleri savaşmak zorundadır. Savaş örgütlenmeyi, propagandayı, legal ve barışçıl çalışma ve örgütlenmeyi içerdigi gibi, gerektiğinde silahıyla eyleme katılmayı da gerekli kılar. Unutulan yan bu.

Şehirlerde her parti organı, her sempatzan hücresi patlayıcıları tanımalı ve bunların nasıl kullanacağını öğrenmelidir. Bunun yararları tartışılmayacak kadar açıktır. Parti, düşman hedeflerine saldırı kararı aldığı anda ve bunu bir kampanya şeklinde yaptığı anda, bütün parti anında harekete geçmeli ve bir gecede düşman hedeflerine yönelik saldırılar yapılmalıdır. Bu saldırıyı bazı hücreler silahlı temelde yaparken, bazı hücreler molotof kokteyl ya da çeşitli bombalarla yapabilir. Partimiz bunu yapacak duruma gelmek zorundadır. Bunun için de sadece askeri örgütlenmenin iyi yapmasıyla sorun çözülmüş olmaz. Esas olarak, par-

KÜRDİSTAN DİYARINDAN

YORUM

“KÜRTÇE” ve “DEMOKRATİKLEŞME” ALDATMACASI

Bush'un piyonu Özal'ın sopasıyla hareket eden Akbulut hükümeti "demokratikleşme" adı altında yeni paketler sunuyor ortaya. Tam da savaşın içinde böyle bir paketin adı ne denli "demokratikleşme" olur?

Tartışma götürmeyecek kadar açık olan bir şey var. O da, emperyalistlere şirin gözükmenin yanında, faşist TC'nin savaş politikasının desteklenmesi için halka "demokratik" görünmenin ötesinde bir şey ifade etmediğini daha baştan söyleyelim.

Özal hükümeti 2932 sayılı yasayı kısmen ortadan kaldırdı. 2932 sayılı kanun, Kenan Evren Cuntası zamanında çıkarılmış ve Kürt halkının Kürtçe konuşması dahi yasaklanmıştı. Gerçi bu yasağa karşın, Kürt halkı kendi dilini konuşuyordu. Ancak, kendidilinden eğitim yapamıyor ve resmi yerlerde konuşamıyordu. Şimdi de kalkan, sadece Kürtçenin konuşulması. Ama, eğitim, öğretim, basılı eser, yayın vb. nin Kürtçe ile yapılması ve dağıtılması yasak. Yani, sorunun esasını oluşturan baskı yasalarında hiç bir değişiklik söz konusu değil. Kürt ulusu üzerindeki baskıların hiçbirini kalkmış değil.

ti örgütlenmesinin sağlamaştırılmasıyla gerçekleşebilir. Örneğin İstanbul'daki parti örgütü bir gecede binlerce bildiri dağıtabilmeli, partinin mesajını bir gecede binlerce işçiye ve emekçiye ulaştırabilmelidir. Partimiz bugün bunu yapabilecek durumdadır.

Konumuza dönersek, askeri birimlerin çoğaltılmasının gerekliliği üzerinde durduk. Bu konuda "adam yok" diye "yakınma"lar gelmektedir. Buna "yakınma" dememizin nedeni, gerçekten de sorun; "adam yok" luğundan kaynaklanmıyor. Cesaretli adımların atılmayışının yanısıra, esas olarak görevlendirmede başarısız olmaktan kaynaklanıyor. İnsanları görevlendirme önemlidir. İnsanlar kendi kendine görevlendirilemez. Onları parti yönlendirmek ve çeşitli görevlerle donatmak zorundadır. Parti organları bu konuda üzerine düşeni yapmalı ve zaman geçirmeden insanları görevlendirmelidir. Askeri birimler içinde yer alacak bir yığın militanımız var. Buna karşı "adam yok" demek gerçekleri gizlemek ve eksikliklerimizin üstünü başka gerekçelerle örtmek olur. Bazı parti organları bekle gör tavrı içindedir. Yukarıdan emir gelmeden harekete geçmemekte. Bu, memur tavrıdır ve terk edilmelidir. Her parti organının insiyatif ve yetkileri parti tüzüğüne belirlenmiştir. Kendi insiyatifleriyle birçok şeyi başarabilirler. Önemli olan siyasal konularda duyarlı olmak ve alınan kararları kendi özgül koşullarına uygun şekilde uygulamaktır.

Sonuç olarak, şehirlerde askeri birimler hızla çoğaltılmalı, bölge organlarına bağlı profesyonel şehir askeri birimleri dışında, yerel parti organlarına bağlı askeri birimler de zaman geçirilmeden oluşturulmalıdır.

Egemen sınıfların, durup dururken, Kürtçenin konuşulması üzerindeki yasağı kaldırmasının çeşitli nedenleri var. Bu yasağı daha önceleri düşünüyodlardı. Ancak, özellikle PKK'ya büyük bir darbe vurduktan sonra planlıyorlardı. Ama, şu anda tam da zamanı. Bir tarafta Irak'ın parçalanması üzerine kurulan senaryolar var. Bir tarafta ise parçalanmış Irak'tan Batının "demokratik" görünüm altında pay alma sorunu var. Bunların ne kadarı gerçekleşir pek kestirilemez. Kestirilen bir nokta varsa, o da, TC'ye Irak'ın topraklarından hiçbirinin verilmeyeceğidir. Çünkü buna hiçbir Arap ülkesi razı olmayacağı gibi, İran ve yanı başındaki komşusu Suriye'de buna razı olmazlar ve hatta böyle bir durumda yeni bir savaşın eşiğine bile gelinebilir.

Egemen sınıfların, Kürtçeyi ve peşinden 141-142-163'ü kaldırmaları da bu senaryolar içinde düşünülmelidir. Batı'nın her türlü desteğini alan "demokratik" Ortadoğu jandarmalığı için bunlar gerekliydi. Aslında "demokratik" görünme Batı hükümetleri için hiç te önemli değil. Onları da sıkıştıran kendi kamuoylarıdır.

Egemen sınıfları tam bu dönemde bu duruma iten nedenleri salt dış nedenlere, yani emperyalistlerin baskılarına dayandırmak yanlış olur. Sorunun diğer bir yanında, Irak'a karşı bir işgal hareketi tümüyle Türkiye ve Irak Kürdistan'ı topraklarında olacaktır. Bunların desteği alınmadan başarı şansı çok azdır. Diğer bir neden de, büyük bir çoğunluğu gerici savaşa karşı olan çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının desteğini almak içindir. Fakat, hükümetin bütün planları, Irak'ta bağımsız bir Kürt devletinin kurulmasını önlemek içindir.

Hangi Demokratikleşme?

Faşist Özal kliğinin "demokratikleşme" si bir aldatmacadan başka bir şey değildir. 141-142 kalksa da, bunların yerini alacak başka maddeler söz konusu. Ayrıca, "demokratikleşme" aldatmacası o kadar komik ki, bir tarafta yoğun baskı yasaları geliyor. Grevler, miting ve gösteriler yasaklanıyor. Dergiler kapatılıyor ya da toplatılıyor, insanlar durmadan göz altına alınıp işkence yapılıyor ve bunun adına "demokratikleşme" deniyor. Faşist Türk devleti halkı kandıracağını sanıyor ama aldanıyor.

"Kürtçe"nin üzerindeki yasağın kalktığı söylene dursun. T.C. kurulduğundan beri Kürt ulusu en baskıcı dönemlerinden birini yaşamaktadır. Türkiye Kürdistan'ının tamamı Olağanüstü Hal ile yönetilmekte ve Kürt ulusal mücadelesini boğmak için özel savaş yöntemleri uygulanmakta ve Türkiye Kürdistan'ı Türk gericiği tarafından askeri bir çember altına alınmıştır. Bunlar mı "demokratikleşme"? Egemenler "Kürtçe" üzerindeki yasağı kaldırmakla, radikal Kürt hareketlerinin etkinliğini kırmayı da amaçlıyorlar. Özellikle PKK'nın Kürt ulusu üzerindeki etkinliğini kırarak, pasifist ve reformist uzlaşıcı Kürt hareketinden destek görmeyi de amaçlıyor.

Sonuç olarak demokratikleşme değil, ama varolan demokratik hakların da ortadan kaldırıldığı bir dönemdeyiz.

İŞÇİ DÜNYASINDAN

“DEVİRİM KİTLELERİN ESERİ OLACAKTIR”

Yaşanan ağır yenilgi, yılgınlık, korkaklık ortamı yavaş yavaş yerini toparlanmaya, ileri atılmaya, cesarete ve militan mücadeleye bırakıyor. Başta Partimiz olmak üzere bir çok devrimci örgüt bu olumsuz sürece son vermek için mücadele ediyor. Ancak bu mücadelenin yeterli olduğunu söylemek çok zor. Her aşama beraberinde yeni yeni aşamaları geçişi zorunlu kılacaktır. Dolayısıyla yeni aşamalarda eski yöntemler yetersiz kalacaktır. Bir bütün olarak sınıf mücadelesinin sorunlarını kavramak ve buna denk düşen çalışma yöntemlerini belirlemek bugün önümüzde duran en acil görevlerimiz arasındadır. Bunu her parti militanı doğru olarak kavramak, sorumluluk duymak, buna denk düşen yöntemlerle hareket etmek ve kendisiyle birlikte parti potansiyelini, geniş kitleleri harekete geçirmek zorundadır. Doğru bir çalışma anlayışına sahip olmayan -olamayan- Parti militanı; ne işçi sınıfını, ne de toplumun diğer kesimlerini örgütleyebilir. Örgütlenmemiş, militan ruh kazandırılmamış bir kitle ne devrime, ne de Partimize sahip çıkabilir. Partimizin ML düşünceleri doğrultusunda hareket etmez. Partimizin çağrılarına duyarlı olmaz. “Devrim kitlelerin eseri olacaktır.” Bunu hemen hemen herkes söyler. Peki bunun özüne uygun örgütsel faaliyet sürdürüyoruz? Bu soruyu bütün Parti komiteleri ve her Parti militanı kendine sormalı, aynı zamanda cevaplandırmalıdır. Özellikle işçi sınıfı içinde çalışan komitelerimiz ve militanlarımız kendilerine sürekli şu soruyu sormalıdır: Biz işçi sınıfını örgütlemek için hangi yöntemleri kullandık, kullanıyoruz?

Bizim açımızdan bunun somut ürünü nedir? Yıllardır fabrikalarda, atölyelerde, sendikalarda çalışır dururuz. Bulduğumuz alanlara Partimizin siyasal düşüncelerini ne oranda taşıyabildik ya da taşıyabiliyoruz? Bu faaliyet süresince düşüncelerden etkilenen insanlardan ne kadarını Partimizin militanı haline getirebildik? Bulduğumuz fabrikalarda kitlelere nasıl önderlik ediyoruz? Tüm bu soruları açık ve net bir şekilde cevaplamak zorundayız. Niçin cevaplamalıyız? Elbette laf olsun diye değil. Yapamadıklarımızı, eksikliklerimizi, yanlışlıklarımızı görmek için. Kendimizi sorgulamamız için. Devrimci mücadeleye ve Partimize karşı olan sorumluluğumuzun ne kadarını yerine getirdiğimizi görmemiz için. Yapamadıklarımızı yapmak, eksikliklerimizi tamamlamak, yanlışlıklarımızı bir bütün olarak ortadan kaldırmak için. Aynı zamanda Partimize ve devrimci mücadeleye layık bir militan olmak için kendimizi sorgulamalıyız.

Daha fazla kitleselleşmek ve bu kitleleri militan mücadeleye çekmek kimin görevidir. İşçiler hiçbir zaman kendiliğinden militan mücadeleye katılmazlar. Genel olarak kendiliğinden ekonomik-demokratik talepleri için harekete geçerler. Ama hepsi bununla sınırlıdır. Bu kendiliğinden harekete devrimci bir öz ve biçim vermek sadece ve sadece devrimci militanların işidir. Kitleleri Partimizle bütünleştirmek, bu doğrultuda harekete geçirmek ise sadece Partimi-

zin militanlarının görevidir. Onlar bunu gerçekleştirmek için, sürekli daha fazla işçiyle içiçe, daha fazla işçinin sorunlarıyla haşır neşir olmak zorundadırlar. Her sıradan işçiyi, her demokratik işçiyi Partimizin düşüncelerine nasıl yakınlaştırabilirim, her devrimci işçiyi Partimizin militanı haline nasıl getirebilirim diye düşünmeli ve o yönde çaba sarfetmeliyiz.

Bu sorunun sadece bir yanı. Sorunun diğer önemli yanı ise şu: Sıradan bir işçiyi veya işçileri Partimize yakınlaştırmak yetmiyor. Esas olarak onu Partimizin düşünceleri doğrultusunda harekete geçirebiliyormuyuz? Sorunun can alıcı noktası burasıdır. Çevremizde onlarca Parti taraftarı ve işçi olduğunu söyleyebilir miyiz? Ama bunların sadece bir kaçını harekete geçiriyorsak bunun bir nedeni o insanların olayı kavramamasından, ya da tam olarak inanmamasından kaynaklanıyor. Fakat esas nedeni ise; buradaki Parti militanlarının olumsuzluğundan ve yetersizliğinden kaynaklanıyor. Devrimi kitlelerin katılımıyla gerçekleştirebileceğimiz gerçeğini kavramamaktan kaynaklanıyor. Çekingenliğimizden, girişken olmayışımızdan kaynaklanıyor. Sabırlı davranıp kitlelere toplumsal gerçekleri anlatmakta yetersiz oluşumuzdan kaynaklanıyor. Kitleleri devrimci mücadelede esas güç, yıkıcı ve dönüştürücü güç olarak görüp kavramamaktan kaynaklanıyor. Sanki devrimi bir avuç devrimci gerçekleştirecek, kitlelerde bu işin tali, yardımcı güçleri, dolayısıyla işin kenarından köşesinden tutma çabaları yetiyormuş yanlış anlayışının yıkılmamasından kaynaklanıyor. Birkaç işçinin Partimizin taraftarı olması yetiyormuş gibi hareket edilmesinden kaynaklanıyor. Bu birkaç işçinin Partimizin düşüncelerinin o alana taşınmasının birer araçları, birer basamakları olduğu, bunları sürekli hareket halinde tutmayıştığımız ve bunları seferber etmeyiştığımızdan kaynaklanıyor. Partimizin komiteleri ve militanlarının bu alanın tüm sorunlarını üstlenme ve bu noktada sorumluluk bilincini tam olarak kavramamalarından kaynaklanıyor. Daha çok üretken davranmamaları, inisiyatiflerini geliştirmemeleri ve politik olarak güdük kalmalarından, çoğunlukla herşeyi üstten beklemelerinden kaynaklanıyor. Kolektif üreticiliğin önemini kavrayıp buna uygun hareket etmemelerinden kaynaklanıyor. Pratik faaliyeti anlamını yanlış kavramaları ve pratik deyince çoğunlukla bildiri, afiş vb. yapmak, dağıtmak veya silahlı eylem anlaşılıyor. Oysa kitleleri örgütleme ve seferber etme pratiği hiç mi hiç kavranmıyor. Partimizin bazı taraftarları çoğunlukla pratik faaliyetsizlikten yakınıyorlar. Onlara göre silahlı eylem yapılmıyorsa birşeyler olmuyor demektir. Bu çok yanlış bir anlayıştır. Elbette Partimiz silahlı mücadele içinde gelişir, yetkinleşir. Ancak kitleleri örgütleme pratiğinden yoksun ise bunun pek bir anlamı kalmaz. Kitlelerle bütünleşmeyen, ona hareketlilik kazandırmayan, onu yönlendirmeyen bir silahlı Parti devrimi nasıl gerçekleştirebilir? İşte bizim esas sorunumuz budur. Yani, kitlelerle bütünleşmek. Daha çok kitle örgütlemek. Daha çok kitleyi silahlı devrim mücadelesinde seferber etmektir. Bu kitlelerin esasını da işçi sınıfı oluşturmak zorundadır. Bu diğer kesimlerin; köylülüğün, gençliğin, küçük esnafın, memurun vb. vblerin örgütlenmeyeceği anlamına gelmez, gelmemelidir.

Genel olarak işçi sınıfının örgütlenmesi ve harekete

geçirilmemesinin nedenleri üzerinde dururken, bunun nasıl yaratılacağı ve harekete geçirileceği üzerine kafa yormak zorundayız. Her Parti komitemiz ve Parti militanımız bu konuda üzerine düşeni büyük bir özveri ve militan bir ruhla yerine getirmesi sorunlarımızı önemli ölçüde çözecektir. Diğer yanıyla tüm bunları yaparken yaratıcı olmak, insiyatifli davranmak, kendi alanında tam bir örgütleyici ve yönlendirici olmalıdır. Kollektif üretkenliği yaratmalıdır. İşçileri hep kendisi değil, başkalarını görevlendirerek, onlara insiyatif tanıyarak, onların gelişmesini ve birer önder olmasını teşvik etmelidir. Bireylerin geliştirmenin ve onları gizli yanlarının açığa çıkmasını yöntemi onlara çekinmeden sorumluluk vermektir. Ancak, bu, gelişigüzel bir sorumluluk değil, mutlaka denetimde tutularak yapılmalıdır. Partimizin her taraftarı bulunduğu fabrikada birer işçi önderi olmalıdır. Bunun gerçekleşmesini kısa zamanda o Parti taraftarından beklersek yanlışlığa düşeriz, daha onlarca yıl bekleriz ve sonuçta o taraftar hala "tek tabanca"dır. Onu geliştirmek ve yönlendirmek, yöntem sunmak, teşvik etmek, nerede nasıl davranacağını, hangi konuda neler yapması gerektiğini, nasıl örgütleme yapacağını kavratmak Parti komitelerimizin ve militanlarımızın görevidir. Bu görev başarılı bir şekilde yerine getiriliyorsa, o taraftarın kısa zamanda militanlaşması ve bulunduğu fabrika da onlarca işçiyi örgütlemesi hiç zor olmayacaktır. Yeter ki, biz onun gelişiminin önünü açalım ve kitleselleşmenin gerekliliğini kavratalım. Yeter ki, kitlenin ruh halini ve istemlerini doğru kavrayıp ortak bir özellik yaratarak iletişim ağı kuralım. İletişim kurulduktan sonra dönüştüremeyeceğimiz, harekete geçiremeyeceğimiz insan sayısı azdır. Bir kere iletişim kurduktan sonra, doğru yöntemler kullanırsak, bu ilişkiyi en üst boyuta götürmemek için hiçbir neden kalmaz. Elbette bunlar bir anda olmaz. Bir sürecin ve doğru yöntemlerle harcanmış bir çabanın, emeğin ürünüdür. Bazı yol daşlarımız kitleleri örgütleme konusunda çok karamsar bir tablo çiziyorlar. Bu esasta onların, kitlelerin geri durumunu ve Partimizin iradi mücadelesiyle bunun aşılabileceğini kavramamaktan kaynaklanıyor. Zaman zaman başarı sızlığın nedeni olarak "kitlelerin geri durumu" ön plana çıkarılıyor. Kitlelerin geri durumu karşısında boyun eğiliyor. Bu çok yanlış bir anlayıştır. Bu anlayış Komünist Partisinin düşüncesiyle ve örgütlenme anlayışıyla bütünleşmez. "Kitlelerin geri durumu"nu tespit etmek objektif bir durumdur. O objektif durumun görülmesi iyidir. bu somut durum görülüyor olmasına rağmen, bu somut duruma uygun olarak hangi yöntemlerle çalışmalıyız ki kitleleri o geri durumdan kurtarabilelim? Bu sorunun üzerinde fazlaca durulmuyor. Olayların olumsuzluklarını çıkmazlarını peşpeşe sıralayarak hiçbir şey yapmanın binlerce gerekçesi bulunabilir. Ancak bu ML.lerin ve Partimiz militanlarının başvuracağı bir yöntem olmamalıdır. Biz mevcut olumsuzlukları; parçalamak, ortadan kaldırmak için tespit etmeli ve bunun üzerine gitmeliyiz. Eğer bu olumsuzluklar karşısında iradi davranmaz ve müdahale etmezsek, söz konusu olumsuzluklar her dönem mücadelemizin önünde engel olmaktan çıkmaz. Mevcut olumsuzlukları "toplumsal gerçek" deyip açıklamaya çalışırsak, bu "toplumsal gerçek" gerçekler her dönem var olacak ve biz hiçbirşey yapmamış olacağız. Sorunların bir yanı (esas) "toplumsal gerçek"lerden kaynaklanırken, diğer yanı da bizim doğru yöntemlerle mücadele edip onları dönüştürmemizden kaynaklanıyor. Özellikle ağır yenilgi sonrası yıllarda ML.ler daha fazla iradeci olmalı, daha fazla dönüştürücü olmalıdır. Bunu başarabilmek için önce kafalarını netleştirmelidirler. Sorunları parça parça ele alarak, bir noktada yoğunlaşarak çözmeye çalışmak daha doğru bir yöntemdir. Bu yöntem işçi sınıfı içinde örgütleme yaparken daha da önem

kazanıyor.

Bir fabrikada Partimiz taraftarlarının daha rahat örgütlenme yapabilmeleri için, o fabrika çevresindeki bütün güçleri ve pratik faaliyetlerini buna göre yönlendirmelidir. Bildiriler, kuşlamalar, afişler buna yönelik omlardır. Burada belli bir temel yaratıldıktan sonra aynı güçleri başka bir yere yoğunlaştırmalıdır. Bunu yaparken esas hedef, buralarda fabrika hücrelerinin faaliyetini geliştirmek ve yönlendirmek olmalıdır. Her fabrika hücreci böyle bir yoğunlukta daha rahat örgütlenerek kendisine bağlı onlarca işçiyi örgütleyebilir. Bu yoğunlaşma yöntemi bugün geçerli ve zorunludur. Her tarafa yetiştirme telaşı hiçbir yeri doğru düzgün ele alamamayı beraberinde getiriyor. Hem bunun ortadan kaldırılması, hem de birçok Parti taraftarının bu faaliyette seferber edilerek militanlaşması sağlanabilir. Eğer, bu Partimizin taraftarlarını harekete geçiremiyorsak ve herşeye kendimiz koşturuyorsak, bu koşturma içinde onlarca insanla tek tek görüşme şeklinden kendimizi kurtaramıyorsa burada yanlışlık vardır. Dolayısıyla Partimizin örgütlenme ilkeleri doğrultusunda bir faaliyete sahip olduğumuzdan bahsedemeyiz. Partimizin örgütlenme biçiminin illegal hücreler vasıtasıyla kitlelere gitmek ve kitlelere önderlik etmek olduğunu kavrayamamışızdır.

Sonuç olarak; başta işçi sınıfı içinde faaliyet sürdüren Parti komitelerimiz ve militanlarımız olmak üzere, tüm faaliyet alanlarındaki militanlarımız; örgütsel ilişkilerini, çalışma yöntemlerini ve kendilerini yeniden sorgulamalıdır. Bu konuda yanlış ve çürük anlayışlarla mücadele etmelidirler. Pratik faaliyetlerinin yönelimini gözden geçirmeli, yanlışları son verilmeli, doğru olanı daha da yoğunlaştırarak hızlandırmalıdır. Siyasi eğitime ağırlık vererek kendi yanlışlarının ve hastalıklarının temelini inmeli ve ortadan kaldırmalıdır. Fkabrikalar Parti hücrelerini oluşturmalı ve Parti taraftarlarımızı en üst boyutta harekete geçirerek bunlar vasıtasıyla Partimizin düşüncelerini KİTLESELLEŞTİRMELİDİRLER. "**Devrim Kitlelerin Eseri Olacaktır**" şiarını doğru kavramak ve yaşama geçirmek için tüm gücümüzle ileri atalım.

*Yok,
Onlar ölmediler
Direnişleriyle destanlaştılar
Ölümleriyle ölümsüzleştiler
O güzel bakışlarıyla
Yüreklere yerleştiler.*

**Ölümünün 18. Yılında
Komünist Önder
A.Muharrem Çiçek'i
Anıyoruz**

Savaşın İnsani.....

Başaralı Sf. 6'da

ların öldürücü yıkımı altında yaşam kavgası veriyor. Irak diktatörlüğü her ne kadar sivil ölümleri az gösterse de, bunun doğru olmadığı ve kayıpların çok yüksek olduğu açıktır. Gazeteler, en yalın ifadeyle her bomba atılışında bir kişi ölse dahi, savaşın onuncu gününde en az yirmibin kişinin ölmüş olabileceğini hesaplıyorlar. Oysa her ölüm uçağı tonlarca bomba yağdırıyor.

"Barış"tan ve "insan haklarından" sık sık dem vuran emperyalist burjuvazi, Irak'a yağdırılan bombaların yarattığı tahribatı değil, Körfeze akan petrol'ün kuşlara ve çevreye verdiği zararı düşünüyor. Körfeze akan petrolün çevreye verdiği zararın altından kalkılması zor. Bunu yaratan da tek başına Irak değildir. Esas sorumlusu Irak'ı işgale girişen emperyalist haydutlardır. Körfez'e akan petrolün kuşları öldürmesi her saat televizyonlardan gösterilirken, Irak halkının üzerine düşen ve yarattığı tahribatlar hiç gösterilmiyor.

öldürüyor.

Emperyalistler her fırsatta Saddam'ın "canavarlığından" dem vuruyorlar. Kendi canavarlıklarını unutturmaya çalışıyorlar. Halepçe yeni akıllarına geldi. Oysa, Halepçe'de kimyasal silah kullanıldığını hepsi de reddettiler. Saddam'ı desteklediler. Özellikle Faşist Türk Devletinin sözcüleri Saddam'dan çok Saddamcı kesildi bu konuda. Zehirli gazdan dolayı Türkiye'ye sığınan Kürt mültecilerin iddialarını reddettiler. "Zehirli gaz izi bulamadık" diye resmi açıklamada bulundular. Ve bu alçaklar sürüsü bugün Halepçe'yi öne sürebiliyorlar. İsrail'in 43 yıldır Filistin halkına yaptığı unutturulmaya çalışılıyor. İsrail çok masum gösterilmeye çalışılıyor. İsrail'e birkaç füze düşünce bütün Batılı emperyalistler kolkanat gerdiler. Yatırım ve yardım vaadinde bulundular. Ama Filistinlilerin öldürülmeleri, kurşunlanmaları, yurtlarının işgal edilmesi karşısında kollarını bile kıpırdatmadılar. Çünkü İsrail'e kendileri destek veriyordu. Filistinlilere sıkılan her kurşun, atılan her dayakta bu alçakların parmağı vardır. Bu nedenle İsrail'in Filistinlilere yaptıkları karşısında kolları kıpırda

Irak'ın İsrail'e gönderdiği füzelerin tahribatları televizyonlarda gösterilirken, Bağdat'a şu ana kadar atılan 50.000 ton bombanın tahribatları hiç gösterilmiyor nedense? Ya da sözü bile edilmiyor.

Emperyalist burjuvazi, vahşiliğini her ne kadar gizlemeye çalışsa da insanlar görüyor. "Barış" ve "yeni dünya" sahtekarlığı adı altında Irak halkına yağdırılan bombaların gürültüsü taa İran'dan bile duyulurken, emperyalistler hala "insancıl" amaçlardan hangi hakla söz ediyorlar. Dünya halklarının büyük bir bölümü açlıktan kıvranırlarken, bir günlük savaş maliyeti ile binlerce çocuk ölümden kurtarılma durumu varken, emperyalist haydutlar hangi "insani" duygulardan söz ediyor.

Emperyalizmin kitabında insanı koruma ve insanlığı daha ileri götürme yazmaz. Aksine, kendi pis çıkarları için insanlığı boğazlama diye bir sorunu vardır. ABD'nin var olduğu günden beri yaptığı bu değil midir? Veitnam halkına yıllarca ne amaçla bomba yağdırıldı? Yüzbinlerce insanı Vietnam'da neden katletti? Dünyaya hakim olmak için. Bu günde Irak'a her gün 20.000 ton bomba yağdırılıyorsa, bunun nedeni Ortadoğu'ya hakim olmak içindir. Birkaç petrol tröstünün çıkarı için dünya kana bulanmaktadır.

Emperyalizm, daha 1990'nın sonlarında "dünya çocuk yılı" ni kutlarken, her gün binlerce çocuğun ölümünden ve bunların kurtarılmasından sözetti. Bugün Irak'a atılan bombalar eğer dünya çocuklarının sağlığı için harcanıyorsa hepsi kurtulacaktı. ABD haydutları madem bu denli "insancıl" neden bomba yerine çocuklar için harcama yapmıyor? Ama, o bombalar şimdi Irak'lı çocukları

mayor. Ama Körfez'de bir kuş ölünce hemen "insani duyguları"(!) kabarıyor. Kim inanır bu tür aldatmacalara...

Ya yıllardır Güney Afrika Irkçılığını besleyenler kim? ABD ve İngiltere haydutları olmak üzere tüm emperyalistler değil mi?

ABD ve diğer emperyalistler, atom ve diğer kimyasal bombalara yalnız kendilerinin sahip olmasını istiyorlar. Irak vb. gibi geri ülkelerin sahip olmalarına karşılar. Çünkü kendilerinin böylece dünya halklarına gözdağı vererek baskı altında tutmaya çalışıyorlar. Irak'ın kimyasal silah kullanmasına karşı çıkan emperyalistler, ABD'nin Vietnam'da tonlarca kimyasal silah kullandığını unuttuyorlar. Biz komünistler emperyalistlerin bütün silahlarının ellerinden alınmasından yanayız. Madem insanlığı düşünüyorlar, bütün silahları imha etmelidirler.

Irak'a savaşın onuncu gününe kadar atılan bombaların miktarı Hiroşima'ya ve Nagazaki'ye atılanların kat kat üstünde. Orada yüzbinlerce insan öldü. Irak'ta ise daha kaç insanın öleceği belli değil. ABD ve müttefikleri, "Irak'taki sivil hedefleri bombalamıyoruz" diyorlar. Oysa Bağdat'taki gazeteciler bunun tam aksini söylüyor. Ayrıca ABD emperyalizmini dünya halkları Vietnam'dan çok iyi tanımaktadır. Binlerce ton napalm bombalarının Vietnamlı sivillerin üzerine atıldığı ne çabuk unutturulmaya çalışılıyor...

İnsanlığın kurtuluşu emperyalizmin ortadan kalkmasıyla olacaktır. Savaşların sona ermesi de emperyalizmin ortadan kaldırılmasıyla olacaktır. Emperyalizm var oldukça, daha çok insan ölecek ve insanların üzerine daha çok bombalar atılacaktır.

ORTADOĞU, ORTADOĞU HALKLARININDIR.

Tarih boyunca egemenlerin ve özellikle son yüzyılda emperyalizmin hiç bir zaman ellerini çekmedikleri Ortadoğu'da bugün yeni bir kanlı ve kara sayfa daha açılmış bulunmaktadır.

Saddam diktatörlüğünün Kuveyt'e saldırganlığıyla sarsılan emperyalist sistemin dünya hegemonya statüleri ve gerici-işbirlikçi şeyhlerin çıkarlarının bekası, Saddam çıbanının başının ezilmesini zorunlu kılmıştır.

Yıllardır bölgemizde her türlü entrika, baskı ve katliamlarıyla halklarımızın kaderi ile oynayan, istediği anda Panama'yı, Grenada'yı işgal eden, Libya'yı bombalayan, Filistin halkına karşı, siyonist soykırımı Birleşmiş Milletler kararına rağmen destekleyen ABD ve diğer emperyalist güçler, "uluslararası hukuk", "Birleşmiş Milletler kararı", "Kuveyt'in bağımsızlığı demogojilerini paravan yaparak emperyalist saldırganlıklarına bir yenisini daha eklemiştirler.

Sovyetler ve Doğu Avrupa'daki gelişmeler sonucu meydanın boş kalmasıyla birlikte, "silahsızlanma", "barış", teraneleriyle dünyayı uyutmaya çalışan ABD, dünya jandarmalığında rahat at oynatmanın fütursuzluğuyla hareket ederken, Ortadoğu'da ortaya çıkan bu kriz tüm bu demogojilerin açığa çıkmasını da sağlamıştır.

Bu savaş, Saddam'ın pay tehditlerine karşın, emperyalist çıkarların korunmasından başka bir şey olmayan haksız ve karşı çıkılması gereken bir savaştır.

ABD'nin her ne pahasına olursa olsun başlattığı savaşta faşist TC iktidarı, kraldan daha kralcı pozisyonda biran önce savaşta yer almaya çalışmaktadır. Böylece Özal iktidarı şimdiye kadar NATO içinde Sovyetlere karşı yerine getirdiği ileri karakol ve uşaklık görevini, bundan sonra Ortadoğu'da sahibinin sesi olarak bölge halklarına karşı yerine getirmek istemektedir. Özal'ın savaşta yer almak isteği bölge konjüktüründeki bu gelişmelere ve ırkçı yayılma emellerine bağlı olmasıyla birlikte esas olarak, ülke içinde süratle derinleşen ekonomik, siyasi ve toplumsal çıkmazına bir çare olarak görmektedir.

Bugün Özal iktidarı, Türkiye halklarının ve ilerici, demokrat, devrimci güçlerin savaşın karşısında olmaları nedeniyle düştüğü gayri meşru iktidarını koruyabilmek için savaş silahına sarılmaktadır. Çünkü ancak o zaman yıllardır yok edemediği Kürdistan'daki silahlı mücadele ve halk direnişine ölümcül bir darbe vurabilecek, savaş bahanesiyle Kürdistan'daki köylerin boşaltılması, sürgün, tutuklama, katliamlarla Kür-

distan'ın insansızlaştırılması ve Kürdistan'ın diğer parçalarında gelişebilecek hareketlere karşı önlem alabilmesi kısaca, Kürdistan sorununu kökten halledebilmesi için böylesi kanlı bir fırsata gereksinim duymaktadır. Öte yandan her geçen gün gelişen Türkiye devrimci hareketi, işçi, memur, gençlik kitlelerinin demokratik muhalefetini ezmek ve devrimcileri yok etmek ve mücadelelerle kazanılan tüm demokratik mevzileri ortadan kaldırmak için savaşa sarılmak istemektedir.

Yıllardır emperyalist tahakkümden en fazla zarar gören, tarihsel birikimleri ve zenginliklerine rağmen yoksulluk ve sefaletle itilen, yüz yıllardır içiçe yaşam birliktelikleriyle barışı en fazla hak etmelerine rağmen birbirlerine düşman kıldırılan Arap, Kürt, Türk, İran ve diğer halklar olarak Ortadoğu halkları, emperyalizmin bu yeni saldırısı karşısında direnerek kendi geleceğimizi kendi ellerimizle kurma onurunu yükseltmekten başka çaremiz yoktur. Eger Ortadoğu haritası yeniden çizilmesi gerekiyorsa ki ergeç çizilecektir bu, bölge halkımızın bilinci ve mücadelesiyle gerçekleştirilecektir.

Biz aşağıda imzaları bulunan örgütler olarak Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesini faşist TC'ye karşı tüm gücümüzle yükseltirken, haksız sakvaşın karşısında Ortadoğu halklarının yanında tarihsel ve siyasi görevlerimizin bilincinde olduğumuzu bir kez daha haykırıyoruz.

Düşmanımız, bölge halkları değil, emperyalizm ve onun işbirlikçi, sömürücü, katliamcı iktidarlarıdır. bölgemizde gerçek barış; halk iktidarlarının, halk demokrasilerinin ve halklarımızın kardeşçe ve onurluca yükseltecekleri hukuk üstünlüğü ilkeleri üzerinde sağlanacaktır. Tüm bölge halklarının, ulusal ve devrimci güçlerini emperyalizme karşı halkların mücadelesini yükseltmeye çağırıyoruz.

KAHROLSUN ABD VE MÜTTEFİKLERİNİN ORTADOĞU SALDIRGANLIĞI!

YAŞASIN ORTADOĞU HALKLARININ ANTI EMPERYALİST MÜCADELESİ VE DAYANIŞMASI!

DEVİRİMCİ KOMÜNİST PARTİ-Ortadoğu Temsilciliği,

DEVİRİMCİ SOL- Ortadoğu Temsilciliği,

16 HAZİRAN HAREKETİ-Ortadoğu Temsilciliği,

PARTİYA KARKEREN KURDISTAN- Ortadoğu

Temsilciliği,

THKP-C ACİLCİLER- Ortadoğu Temsilciliği,

TÜRKİYE KOMÜNİST EMEK PARTİSİ- Ortadoğu

Temsilciliği,

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİBİRLİK- Ortadoğu

Temsilciliği,

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-

LENİNİST- Ortadoğu Temsilciliği,

TEVGERA SOSYALİST A KURDISTANE- Ortadoğu

Temsilciliği.

18.1.1991

GERİLLALAR İÇİN SAĞLIK BİLGİLERİ:

1- Bölgesel Uyuşturma Öncesi Temizlik;

Bu işlem yapılmadan önce uyuşturulacak alan anti-septik sıvılar ile temizlenir. Deri kesi yerinden başlayarak dairesel hareketler ile silinir. Dairesel hareketler ile merkezden çevreye doğru gelindikten sonra aynı gaz bezi ile tekrar kesi yerine dönülmemelidir.

- Rivanoz (Zgr toz + 2 lt'lik su)

ANTİSEPTİK SIVI: - İYOT veya BETADİN kullanılabilir. Hiç biri yoksa "sabunlu su" ile yıkanır.
- BATİKON

Not: İYOT ile silinmiş ise ALKOL ile tekrar temizlenir.

2- YEREL UYUŞTURMA;

Y.U ilaç ilk önce "Derinin içine" verilir. Daha sonra alt tabakalara. Deride kabarıklık oluşur. Kıl dipleri belirginleşir. İğne deriye 10-15 derecelik açı ile girdirilir. Deriye ilacın ufak bir kısmı verildikten sonra enjektör giriş yerine çekilir ve daha derine yani kasa ilaç verilerek gerekli uyuşturma sağlanır.

Not: - Kişinin alerjisi olup olmadığı önemli,

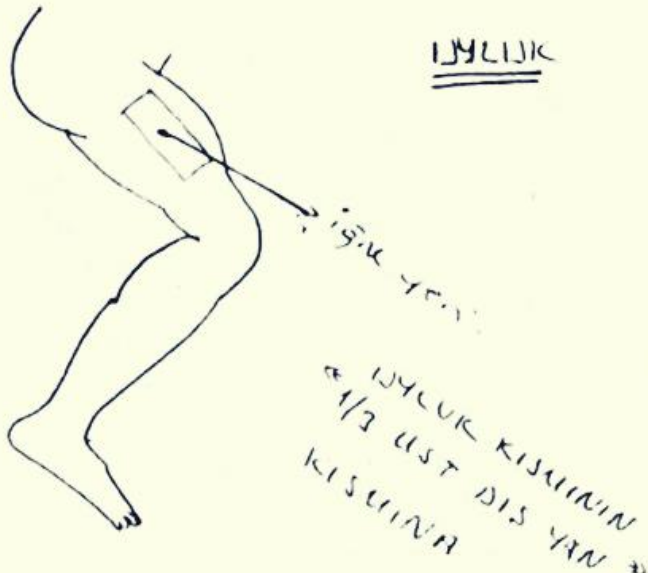
- Kas tabakasına ilaç verilmeden enjektörün pistonu geri çekilerek kan gelip gelmediğine bakılır. Kan geliyor ise başka yere girilir. Damardan kurtulunur.

* YEREL UYUŞTURUCU:

- CİTANEST %2 lik çözelti
- LİDOCAİNE %0,5, %2 %10 lik çözelti.
- CARBOCAİNE %1, %2 lik çözelti.

KAS İÇİN ENJEKSİYON

- 1- ENJEKTÖR (ilaç miktarına göre 2-5-10 ml.lik)
 - 2- İGNE (Genellikle 2 numara).
 - 3- ALKOLLE ISLATILMIŞ PAMUK gereklidir.
- Hastanın 1- Kalçasına,
2- Omuz başına,
3- Uyluk kısmına yapılabilir.

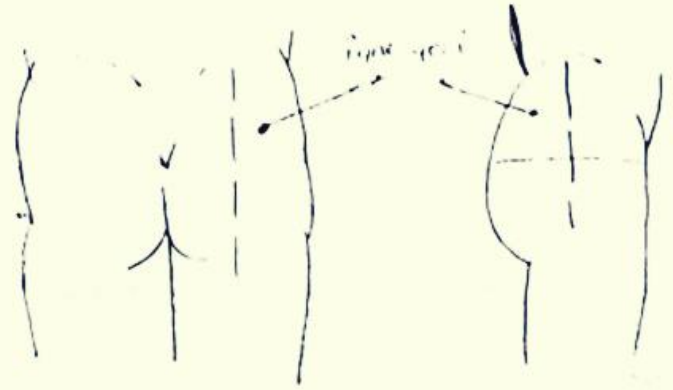

2-OMUZ BAŞINA

3-UYLUK KISMINA yapılabilir.

KALÇA: Altta görüldüğü gibi "Kalça 4 parçaya" bölünür. "Üst Dış" kısma yapılır.

Bu bölgede pamukla silindikten sonra enjektör sağ el ile kalem gibi tutularak deriye dik açı ile hızla batırılır. Daha sonra enjektörün pistonu hafif çekilerek kan gelip gelmediğine bakılır, kan gelirse damara girildiğinden iğne çıkarılır başka yere batırılır. Tekrar bakılır kan gelmez ise ilaç verilir, ilaç yavaş verilir. İğne yerine pamuk ile bastırılır.

OMUZ BAŞI: Kolun "1/3 üst yan" kısmına yapılır.

YAPAY SOLUNUM

Soluk alamayan kişide ilk olarak ağız ve boğazda tıkanıklığa neden olan bir şey varsa çıkarılır. Yani soluk yolu açılır. Boyun altına sert yastık konur. Bu sayede baş arkaya devrilir. Ağızdan ağıza soluk verilir. Derin nefes alıp verilir. Dakikada yaklaşık 1 + veya 20 kez nefes verilir. Eğer hastanın kalbi durmuş ise 5 kere kalbe pompa şeklinde bastırılır. El ayakları üst üste konur, kalp üzerine bastırılır. Göğüs duvarı en az 3 santim çöktürülür. Her bastırmadan sonra el gevşetilir.

Kalp veya solunum durma şüphesi, şeklide görüldüğü gibi, o an hasta sırt üstü yatırılır, bacaklar yükseltilir. Ağız ve boğaz temizlenir. Boyun altına sert bir minder konulur. Suni tenefüs yapılır. Kalp, masajı yapılır. Ve canlandırılmaya çalışılır.

TOPLAR DAMARA GİRME

Damarı tüne los bir kaç Damarın be nır. Da alkollü pa Damar görüle ile hissedilme deriyi geçtikten rün pistonu lerek kan gelip bakılır, kan gelir girildiği anlaşılır. işlemler yapılır.

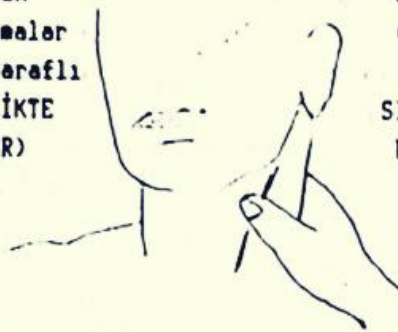
bulmak için kolun üstük turnike bağlanır. El kez sıkılıp gevşetilir. lırginleşmesi sağla- mada girilecek bölge muk ile temizlenir. mez ise parmak ucu ye çalışılır. İğne sonra enjektö- ara ara çeki- gelmediğine se damara Gereкли

DİŞ KANAMALARDA İLK YARDIM

4 Şekilde yapılır.

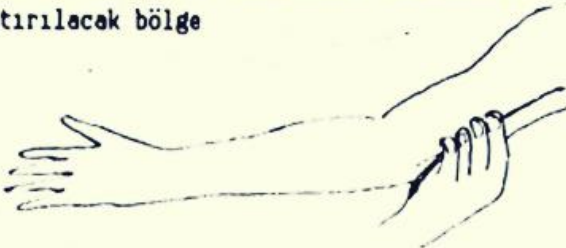
- 1-Parmakla bastırarak
- 2-Yara yerine rulo şekline getirilen pansuman bezi bastırılır ve üzerinden sıkıca sarılır.
- *3-Büyük atardamar köklerine bastırılır.
- *4-Plastik bandaj ile sıkma

Şekil 1.de boynun mındaki yaralanmalar parmakla, tek taraflı ŞAH DAMARI BİRLİKTE OKSİJENSİZ KALIR) olacak.

ŞEKİL 1

Şekil 2.Kol ve el kısmındaki kanamalarda parmakla bastırılacak bölge

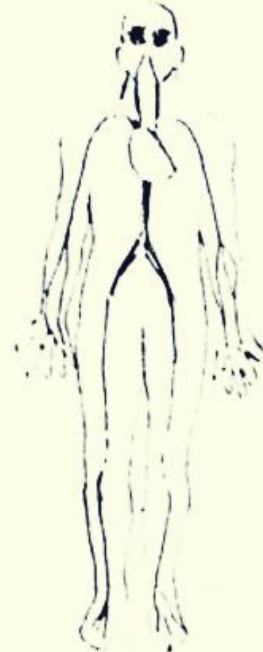
Şekil 3.Bacak ve avaktaki kanamalarda iki baş parmağı ile bastırılacak nokta gösterilmiştir.

NOT:Parmakla bastırmak her zaman mümkün olmadığından

kol ve malar kıs cakta larda mindan dajla kınım kemik sıkma daha ba sonuç Sıkma 30 dakika dakika gev Tekrar sıkılır ise)

koldaki kana- da omuz alt mindan, ba- ki kanama- uyluk kıs- lastik ban- sikılır.(Bu larda tek olduğundan işlemleri şanlı verir) işlemleri sonra 2 getilir. (Gereкли

DAMARIN BULUNUŞU: Gosterilen bölgelerde parmakla damar hissedilir.(Nabız atışı şeklinde)

AÇIK YARA TEDAVİSİ

1-Kurşun yarası: Kurşunun girdiği nokta temizlenir. (Birinci sayfada anlatıldığı gibi) bölgesel uyuşturulur. Delik küçük ise yanlardan kesici bir aletle (Bistüri) genişletilir. Cımbız şeklinde bir aletle (Penset) kurşun çekip çıkarılır. Yaranın üstüne di- kiş atılır. Siteril gazlı bez (yoksa temiz bez ile) kapatılır. 1. sayfada söylediğimiz İYOT,BATİKON,Rİ- VANOL dan herhangi biri ile temizlenir. Her gün te- mizleme yenilenir. Kurşun çıkarıldıktan sonra ANTI- BİYOTİK TED yapılır. Tetanoz aşısı yapılır.

-AMPİSİNA - TETRACIKLIN)Günde 3 kere 1-2 tane

Grevlerin Ertelenmesine.....*Bastaraftı Son Sf' da*

ve yeni vergi kararlarına karşı ve en başta da ülkemizin savaşa sokulmasına karşı mücadele etmelidir.

Hükümetin, grevleri yasaklamasıyla birlikte kamu kuruluşları ve ekonomiyle ilgili aldığı kanun gücündeki karar-nameleri gündeme getirmesi, savaş halinden başka bir şey değildir. Ekonomiye savaş ekonomisi haline getirecektir. Ücretleri donduracaktır. Şu anda dondurduğu söylenebilir. Savaş giderlerini karşılamak için yoğun bir zam furyası kapıdadır. Belki de, dergimiz çıkana kadar bunlar gerçekleşmiş olacaktır.

Faşist TC hükümetinin savaş hali uygulayacağını geçen Eylül sayımızda belirtmiştik. Çünkü o zamandan bunun adımlarını atmış ve bütün umutlarını çıkacak savaşa bırakmışlardı. 12 Eylül'ün onuncu yıldönümünde yeni bir cuntaya başvurmuyorlar ama. Onu aratmayacak yeni düzenlemeler getiriyorlardı. Bu nedenle de yani bir askeri

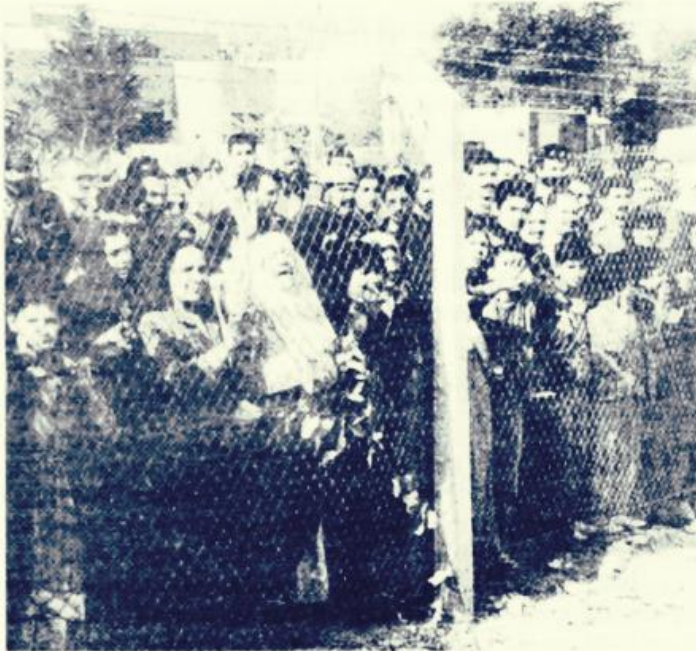

cuntaya hiç te gerek yok. Onu şimdi sivil görünüm altında da rahatlıkla yapıyorlar.

KAPAK KONUSU*Bastaraftı St. 8'de*

sızlığını korumak ve ideolojik-siyasi cephede mücadelesini sürdürmek koşuluyla ittifaka gidebilir. Ama emperyalizmle uzlaşmasına, Irak ve Kürt halkı üzerindeki baskılarına karşı da mücadele edilmelidir.

Saddam gericiği ile ittifaka girilecek nokta, emperyalist cephenin Irak'a karşı saldırısına ve işgaline karşı verdi-

ği mücadeleyle sınırlıdır. Bu yapılırken, Saddam gericiğinin sınıfsal niteliği kesinlikle gözardı edilmemelidir. Irak proletaryası sınıf mücadelesi gerçeğini bu savaşta unutmamalı. Birinci görev Emperyalist cephenin Irak'a karşı mücadelesine karşı koyarken ve emperyalist cepheye karşı mücadele eden güçlerle bağımsızlığını korumak şartıyla ittifaka açık olmalı ve Irak gerici yönetiminin de yıkılması gereken bir güç olduğunu ve bu güce karşı mücadelesini unutmamalıdır.

KUZAY-GÜNEY SAVAŞI MI?

Emperyalistlerin Irak'ı işgal hareketini bazı reformistler, özellikle de SP ve onun revizyonist ideoloğu Perinçek, "Kuzey-Güney" çatışması olarak görmektedir. Proleter sınıf bakış açısından uzaklaşıncaya soruna böyle bakmak normal gözüküyor. Ancak, komünistler soruna proletaryanın sınıf çıkarları açısından yaklaşır. Bu Kuzey-Güney çatışması gibi gözükse de özü bu değildir. Sorun coğrafya sorunu değil, emperyalizmin mazlum halklara ve geri ülkelere karşı bir gövde gösterisi ve işgal hareketidir. Özünde ezilen mazlum halkları tehdit ve sindirmedi. Temeli sınıf çelişkisidir. Emperyalizmin Güney'deki gerici ülkelerle ya da bunların yönetimleriyle pek bir sorunu yoktur. Onları istediği gibi yönlendirebilmektedir. emperyalizmin çıkarlarının zedelenmesidir. Öte yandan şu andaki güney, emperyalizmin uşaklarının oluşturduğu bir yönetim ağı ile örülüdür. Kuzey ise genellikle emperyalist yönetim ağı ile örülür. Ancak, Bugün Güney'de Irak'ın işgaline karşı çıkan çok az sayıda ülke vardır. Karşı çıkanlar dahi emperyalizme karşı çıkmıyorlar. Zaten bunlar da emperyalizmin yarı-sömürgeleri durumundaki ülkelerdir. Emperyalizmden bağımsız tavır koymaları beklenemez.

Mao'nun; "Doğu rüzgarı Batı rüzgarını altedecektir." sözü ile bugünkü savaşın hiçbir ortak yanı yoktur. Mao, o sözü söylerken, Doğu'daki rüzgardan kastı, Sovyetler Birliği ve Çin'deki devrimin rüzgarını kast ediyordu. Reformist döneçler ise Mao'nun bu sözünü her yerde kullanmaya çalışarak ML'in özünü karartmaya, onu 3 dünyacı formülasyona adapte etmeye çalışıyor.

**İKK'yı OKU, OKUT
YAZI GÖNDER,
DESTEKLE**

Emperyalist haydutların Irak halkını katletmelerine, tonlarca bombalar yağdırmalarına, Ortadoğu'yu işgal etmelerine, sömürü ve zulüm demek olan "Yeni Dünya"larına

SESSİZ KALMAYALIM!

Emperyalist haydutların ikinci cephesi faşist Türk Devleti'nin Irak Halkını ve Kürdistanı Bombalamasına...

**Emperyalistlere yataklık yapmasına,
Grevleri yasaklamasına,
Savaşın giderleri için halkı açlığa mahkum etmesine karşı...**

**GENEL GREVE!... MEYDANLARA!...
OKULLARDA BOYKOTLARI!...
FAŞİST TÜRK DEVLETİNİ YIKMAK İÇİN
TKP/ML - TIKKO SAFLARINDA
SİLAHLI MÜCADELEYE KATILI!...**

**ÖLÜMÜNÜN 18.YILINDA
TÜRKİYE PROLETERYASININ
ÖLÜMSÜZ ÖNDERİ
İ. KAYPAKAYA'YI**

**BİR KEZ DAHA
SAYGIYLA ANIYORUZ,
ANACAĞIZ**

Anma Toplantı ve Geceleri:
4. Mayıs 1991
PARİS

18.Mayıs 1991
Zürich
İSVİÇRE

25.Mayıs 1991
Manheim
ALMANYA

İŞKENCECİLERE YÖNELİK EYLEMLERİMİZ DEVAM EDECEK!

11 Ocak 1991 günü şehir gerilla timlerimizce 1970'lerin işkenceci polisi Habib GÜR haini Partimiz gerillalarınca cezalandırıldı. Habib Gür, THKP-C'nin önderlerinden Ulaş BARDAKÇI'nın katledilmesi olayında da yer alan katillerden birisidir.

İstanbul TIKKO Komutanlığına bağlı istihbarat timleri tarafından tesbit edilen halk düşmanı, aynı gerilla birliği tarafından cezalandırılarak, halk adına hesap sorulmuştur.

Eyleme katılan TIKKO üyesi Haydar DOĞAN ve Hasan AKYÜZ yoldaşlar, eylemi gerçekleştirdikten sonra devriye gezen bir polis ekibiyle girdikleri çatışmada yaralanmışlar ve Haydar DOĞAN yoldaşımız hastaneye kaldırılırken şehit olmuştur.

Hasan AKYÜZ yoldaş ağır yaralı olmasına karşın hastanede zafer işareti yaparak çeşitli sloganlar atmış ve kararlılığını bir kere daha göstererek, faşizmi kendi ininde de naletlemiştir.

HAYDAR DOĞAN KİM?

Haydar yoldaş 1980 yılında MLSPB saflarında iken yakalanıp cezaevine düşmüş ve uzun bir süre yattıktan sonra çıkmıştır. Dışarı çıkınca belli bir süre eski görüşlerini savunmuş ancak, süreç içinde Partimize ilgi duyarak Partimizle ilişkiye geçmiştir. Ölümünden kısa bir süre öncede askeri komite içinde yer almış ve bir çok eyleme katılmıştır.

Haydar yoldaş, çalışkan, fedekar ve araştırmacı bir yoldaştı. O, cezaevindeki kararl-

lılığını dışarı çıkıncada gösterdi. Bazı dönemlerin yaptığı gibi devrimi terk etmedi. Aksine devrime sırt çevirenlere karşı mücadele etti ve teşhirlerini yaptı. O, araştırmacı tavrından dolayı Partimizin görüşlerini benimseyerek, Parti saflarına katılır

katılmaz direkt TIKKO içinde yer almak istediğini söyledi ve bu amacına erişerek şehit düştü.

Haydar yoldaş, Partimiz saflarındaki mücadelesi yeni, ama o uzun yıllardır devrimci mücadele içinde yer almış ve daha sonra komünist saflara gelmiş değerli bir TIKKO militanıydı. Onun ölümü bizleri üzdü. Ama kinlerimizi daha da arttırdı. Haydar yoldaşın kanı yerde kalmayacak, mücadelesini komünizmin yüce bayrağını dünya üzerinde dalgalandıran dek sürdüreceğiz.

Haydar Doğan

İKK Okuyucularına!

Bundan böyle gazetemiz İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU'na yazı yazmak, haber ve resim göndermek isteyen arkadaşlar aşağıdaki adresimizi kullanarak bizimle yazışabilirler.

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

Yurtdışı Kontak Adresi

Postlagerkarte no: 022139 B
4100 DUISBURG 11
DEUTSCHLAND

Almanya:	3.-Dm	İsviçre:	3.-Sf
Belçika:	75.-Bfr	Hollanda:	3.50.-Hfl
Fransa:	9.-Ff	Avusturya:	21.-Ös
Yunanistan:	225.-Gd	Kanada:	2.50.-Cd
İngiltere:	1.50.-Es	İsveç:	12.-Sek
Avustralya:	2,50.-Ad	Türkiye:	3.000.-TL

Grevlerin Ertelenmesine GENEL GREVLE Karşı Koyalım!

Uşak Akbulut hükümeti, ülkeyi ABD'nin çıkarları için hızla savaşın içine çekmeye çalışırken, bunun içerdeki alt yapısını da hazırlıyor. İşe, önce grevleri yasaklamakla başladılar. Yüzbin aşkın işçinin grevi bir çırpıda yasaklandı. Ayrıca, Maden İşkolundaki grevlerde işçilerin aleyhine sonuçlandırıldı. Türk Metal-İş işçileri satmakta geri kalmadı. Daha önce Türk-İş başkanı Şevket Yılmaz'ın başkanlığını yaptığı Teksif sendikası da toplu sözleşmeyi en kötü bir şekilde imzalayarak, hükümetin savaş politikasını desteklediğini ortaya koydu.

Hükümet, grevlerin dalga dalga gelmesinden büyük tedirginlik duydu. Özellikle Zonguldak madencilerinin **UZUN YÜRÜYÜŞÜ**, egemen sınıfları tedirgin etti. Yürüyüşün önüne asker ve polis barikatı koydu. Hükümet, işçilerin istediği ücreti vermeyecikti. Daha doğrusu veremezdi. Çünkü Türk egemen sınıfların ekonomisi bunu kaldıracak düzeyde değildi. Madencilerin istediği verildiği takdirde, diğer işçilerin de aynı ücreti isteme yolu açılmış olacaktı ki, bu durumda ekonomileri savaşa dahi hazırlanamazdı. Bu nedenle işçiler oyalandı ve savaş saatinin gelip çatması beklendi. Savaş gerekçesiyle de, grevler alçakca yasaklandı.

Grevlerin faşist TC hükümeti tarafından yasaklanmasıyla, en büyük zararı Zonguldak maden işçileri gördü. Zonguldak madencilerinin tarihi grevi, Türk-İş ve hükümetin ortaklaşa çabalarıyla bugünkü duruma geldi. Türk-İş, başından beri Zonguldak madencilerinin grevinin hüsrana sonuçlanmasını istiyordu. Çünkü hükümet böyle istemişti. Şimdi dedikleri oldu. Madenciler siyasi bir zafer kazandılar ve Türkiye işçi sınıfı tarihinde yeni bir sayfa açtılar. Ama ekonomik olarak istediklerini alamadılar. Genel Maden-İş sendikasının reformist anlayışı da işçilerin mağdur olmasına yol açtı. Uzlaşıcı davrandı. Sonuna kadar direnemedi. Uşak Akbulut hükümetinin oyununu göremedi. Bütün suç Genel Maden-İş'e yüklemek te yanlış olur. Zonguldak madencileri yalnız bırakıldı. Diğer sendikalar Türk-İş'in merkezi gibi davrandılar. Eğer madenciler diğer sendikalarca desteklenseydi, işçi sınıfı büyük bir başarı kazanacaktı. Kendilerine 'sosyal-demokrat' diyen sendika ağaları, lafta keskin çıkışların ötesine gidemediler. Pratikte ise tam bir teslimiyet sergilediler. Bu da gösteriyor ki, işçi sınıfının mücadelesinin önündeki en büyük engel, sendika ağalarıdır. İşçi sınıfı, sırtlarındaki kambur olan sendika ağalarını atmadıkça, demokratik hak ve özgürlüklerini almayı başaramaz. Özellikle Türk-İş gibi bir devlet sendikasının işçiler üzerindeki etkinliği kırılmadıkça, işçi sınıfı hareket

edemez. Bu nedenle de komünistlere önemli görev düşmektedir. Sendika ağalarının işçiler üzerindeki etkinliğinin kırılması ve teşhir edilmesi tarihi bir görevdir. Bu da işçiler içinde doğru bir politika ve uzun erimli çalışma anlayışı ile olabilir.

Partimiz güçleri son aylarda bu yönde önemli başarılar kazandılar. Zonguldak grevinin desteklenmesi ve 3 Ocak Genel Grevi'ndeki etkinlikte bu gözlemlendi. Tabii ki, bu oldukça yetersizdir. Bunu daha ileri götürmek zorundayız.

İşçi sınıfına bugün daha önemli görevler düşmektedir. Türk egemen sınıfları Irak'ı işgal etme hayalleriyle yanıp tutuştuğu ve Irak halkına bomba yağdırdığı bu günlerde, esas olarak devletin bu eylemine karşı ayağa kalkmalıdır. Gerici savaş iç savaşa çevirme perspektifiyle hareket etmelidir. Bunun en iyi yolu da, işçilerin şalterleri indirmesiyle olur. Hem savaş haline karşı, hem grevlerin yasaklanması ve işçilerin köle olarak çalıştırılmasına karşılık, burjuva hükümetine verilecek en iyi cevap genel grevleri yaygınlaştırmakla olacaktır.

Ekonominin "sağlam" olduğundan dem vuran hükümet sözcüleri, son aylarda işçilerin işten çıkarılmalarına hiç değinmiyorlar. Başta tekstil kolu olmak üzere, turizm ve daha bir çok iş kolunda binlerce işçi işten çıkarıldı. Çıkarılmalar daha devam ediyor. Savaş uzadıkça çıkarılmaların artacağı da bilinen bir gerçek. Burjuva hükümeti, "Körfez bunalımından zarar gören sanayici ve ithalatçıların zararını karşılayacağını" söylerken, bunalımın tüm yükünü çeken halka ise, savaşın giderleri için vergiler artırılarak daha büyük bir yük bindirilerek sömürü artırılıyor.

Irak'a karşı savaşta "birlik-beraberlik" isteyen faşist devlet, hangi "birlik-beraberlikten" söz ediyor? Kendi çıkarları ve ABD tekellerinin çıkarları için halk çocuklarının savaşta ölmesi ve halkın daha fazla yoksullaşmasına sessiz kalınması.... "Birlik" dedikleri şey bu.

Savaşın daha başında bu denli ekonomik bunalım, savaş uzadıkça daha da artacak ve halkımızın yoksullaşması sefalet derecesini de açacaktır. Savaşın acılarını yalnızca ezilen geniş yığınlar yaşayacaktır. Bir avuç petron-ağa ise "savaş vurguncuları" olarak ceplerini şişirecektir. Savaşın getireceği acıları başta işçi sınıfı olmak üzere tüm halkımız yaşayacaktır. Bu nedenle halkımız savaşa karşı mücadele etmek zorundadır. Başta da işçi sınıfımız şalterleri indirerek, grevlerin yasaklanmasına, ücretlerin dondurulmasına